D 20 686 E

DEN danske STJERNE

NR. 4 · JUNI 1967 · 116. ÅRG.

DEN danske STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 4 · Juni 1967 · 116. Årg.

INDHOLD

Udgivet af
Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Don L. Christensen, missionspræsident, ansvarshavende redaktør

Nyheder:
Mary Kaiser, redaktør

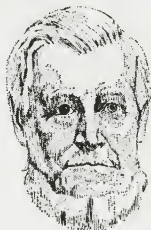
Koordinator: Jørgen W. Schmidt

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.-, pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København K, eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Tryk:
Heinz Steingass, Neu-Isenburg, Deutschland

Layout og illustrationer:
PBO-Layout-Center, Frankfurt

Forsidebillede:
Sidste sommer blev den ældgamle by, Petra, besøgt af 13 medlemmer af en Brigham Young universitets bibellandstur. De vil finde den fængslende reportage fra besøget i denne by på side 152 - 157 inde i bladet.

Det Inspirerende Budskab

Vi kunne gå fremad langt hurtigere og kunne have tusind gange mere fremgang, end vi har, hvis vi ville være ét, når vi fører de råd ud i livet, som Herren giver os gennem sine tjenere.

Præsident John Taylor

● Vi er en kirke af lærere: forældre som underviser medlemmer af deres familie i hjemmet; lærere der er kaldet til at undervise i præstedømmet, Gensidig Uddannelses-Forening, Søndagsskolen, Primary og Hjælpeforeningen; naboer der besøger hinanden i hjemmet og underviser i programmet; og missionærer der underviser i Jesu Kristi strålende, gengivne evangelium.

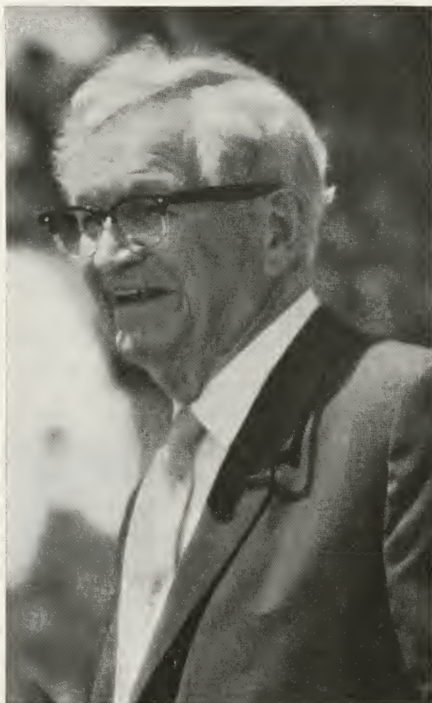
Kun ganske få mennesker bestemmer den vej de skal gå i livet. Størsteparten følger efter, ligesom folket i det gamle Israel fulgte efter. Hvis læreren eller lederen er forkert, går hans følgesvende ad den forkerte vej. Hvis ledelsen er rigtig, bliver følgesvendene ledet på den rette vej. Derfor hviler der på læreren meget af ansvaret for at føre samfundet op på et højt niveau.

Lærere: I har ansvaret for at undervise og belære, ikke alene ved forskrift, men også ved eksempel.

I en af de store åbenbaringer, der findes i Lære og Pagter (Profeten Joseph kaldte denne åbenbaring Oliebladet), finder vi følgende ord:

"Og da ikke alle har tro, så søg med flid og lær hinanden visdoms ord; ja, søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro.

"Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus,

UNDERVIS I TROEN

AF PRESIDENT DAVID O. McKAY

"at jeres indgang og udgang må ske i Herrens navn, og alle hilsener ske i Herrens navn, med oploftede hænder til den Allerhøjeste." (L. & P. 88:118 til 120.)

Tro er evangeliets første princip, og man bør altid undervise i dette fremfor i noget andet. Hvad bør vi undervise i om troen? Vi skal først af alt undervise i ubetinget tro på Jesus Kristus som verdens lys, og i et oprigtigt ønske om at tjene Gud. En sådan sjælens tilstand vil gøre sig fortjent til den Helligånds ledsagelse og vejledning.

Enhver lærer må have uskrømtet kærlighed til dem der undervises, og være ledet af et bestemt ønske om at handle retfærdigt og upartisk overfor hvert eneste medlem af gruppen. I skal ære dem, og så vil de ære jer.

Grundig forberedelse er absolut nødvendig, hvis en lærer skal have held med sig. Det er nødvendigt at han studerer eleven så vel som lektien.

Den der underviser i evangeliet må vise et glad sind, ikke forceret, men naturligt godt humør, der udspringer spontant fra en håbefuld sjæl.

Enhver lærer har ansvaret for at foregå med et så værdigt eksempel, at han kan sige, som den Store Lærer sagde: ". . . I skal gøre, ligesom jeg har gjort ved jer." (Johs. 13:15.)

Undervis i det I føler. Undervis ved eksempel, og "Således skal jeres lys skinne for menneskene, for

at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i himlene." (Matt. 5:16.) Solen er for jordens solsystem, hvad hjertet er for ens fysiske legeme; det samme bør Kristus være for vort intellektuelle og åndelige liv.

For at man kan opnå sand lykke og held i livet, må man altid følge Frelserens formaning: ". . . søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." (Matt. 6:33.)

En god lærer er derfor klar over, at hans vigtigste formål med undervisningen er, for det første at inspirere eleven til at elske evangeliet og elske at studere det, og for det andet at lære ham hvorledes han skal studere det.

Min tro giver mig en forsikring om, at Gud virkelig er min Fader, og at jeg derfor har arvet hans udødelighed.

Hvad angår menneskets før-dødelige tilstand fryder jeg mig ved den kendsgerning, at han var "i begyndelsen hos Faderen." Min tro er en bestandig inspiration til at jeg altid skal søge sandheden og altid søge efter det, som er "dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt." Må vi alle, lærere så vel som elever, have en sådan tro, der altid kan vejlede og støtte os.

N. ELDON TANNER
af Det Første Præsidentskab

Hold pagterne

Holdt på Præstedømmets Møde ved Generalkonferencen i oktober 1966.

Jeg føler mig altid meget ydmyg, når jeg står foran en forsamling af mænd, som bærer præstedømmet. Guds præstedømme er den kraft, hvorved alting blev skabt i universet, men det præstedømme, som I bærer, er Guds kraft, der er overdraget jer så I kan handle i Guds navn i det kald hvortil I er blevet kaldet.

Tænk blot på hvad det betyder, den myndighed som er blevet givet os, for Herren har sagt til sine ældster, at de kan døbe et menneske, og han bliver døbt; han er lige så meget døbt som om Kirkens Præsident havde døbt ham, eller en af De Tolv. Og når han får håndspålæggelse har det samme virkning, som om Herren selv havde givet ham håndspålæggelse. Og når han så bliver ordineret til diakon, lærer, præst, ældste, har det samme virkning. Den myndighed er givet os, og med den myndighed følger et stort ansvar.

At holde løfter

I aften vil jeg gerne tale om emnet: vigtigheden af at holde løfter. Der findes mange slags løfter. Måske vil nogle af jer mene, at de ting jeg anfører her ikke er løfter. Jeg siger at det at holde en aftale er et løfte. I synes måske ikke, at det er meget vigtigt, men at holde en aftale er vigtigt, og det er et godt sted at begynde, når man skal lære at holde sine løfter. Jeg vil meget nødigt gå glip af min aftale, når jeg forlader denne skrøbelige tilværelse, og finde mig selv et sted som jeg håber jeg ikke er beredt til, og det blot fordi jeg er for sent på den.

At betale en regning eller en nota er et løfte eller en forpligtelse, som er meget vigtig; at holde sit ord ved alt hvad man siger eller går ind på at gøre, er et løfte. Når man slutter sig til Kirken, forpligter man sig til visse ting, når man går i dåbens vande. Når man tager imod præstedømmet, indgår man en meget bestemt pagt med Herren. Når vi nyder nadveren, fornyer vi vore pagter. Læg mærke til at jeg bruger skiftevis pagter, løfter og forpligtelser.

Når vi nyder nadveren fornyer vi disse pagter. Når vi tager imod en stilling i Kirken, går vi ind på at gøre visse ting. Vi påtager os visse pagter; vi indgår visse forpligtelser. I, som har været i templet, kender de pagter I indgår, og de forpligtelser, som I påtager jer.

Ved hjemmelærerarbejdet, eller hvilket andet kald, der gives os, indgår vi, hvis vi tager imod kaldet, i sandhed pagt med Herren og med den, som giver os kaldet, om at vi vil udføre denne pligt.

At holde pagterne i ære

Nu vil nogle måske lægge vægt på en bestemt pagt eller et bestemt krav eller et af budene; men vi indgår pagt om at holde alle budene, når vi slutter os til denne Kirke, og når vi tager imod præstedømmet og bliver ordineret i det.

Profeten talte tydeligt til os fredag morgen om hvad vore pligter er.

En mand sagde bagefter til mig: "Der findes jo folk i vor stat, som tror på, at de skal følge Profeten i alt hvad de synes er rigtigt, men når der er noget de synes ikke er rigtigt, og det ikke virker tiltalende på den, så er det noget andet." Han sagde: "Så bliver de deres egen profet. De bestemmer hvad Herren ønsker og hvad Herren ikke ønsker."

Jeg tænkte på hvor sandt det var, og hvor alvorligt det er, når vi begynder at vælge hvilke af pagterne og hvilke af budene vi vil holde og følge. Når vi bestemmer, at der er nogle af dem, som vi ikke vil holde eller følge, tager vi Herrens lov i vor egen hånd og bliver vore egne profeter, og tro mig, vi vil blive ført på afveje, fordi vi er falske profeter mod os selv, når vi ikke følger Guds Profet. Nej, vi skal aldrig gøre forskel på disse befalinger med hensyn til hvilke vi skal holde eller ikke holde.

En mand sagde for nogle dage siden til mig — og han er medlem af Kirken og synes han er et meget godt medlem — men han sagde: "Denne Kirke forlanger jo alt for meget af sine medlemmer. Der findes ingen anden kirke i verden, som kræver eller forlanger så meget af sine medlemmer som Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, Mormonkirken, gør."

Jeg sagde: "Broder, Kirken forlanger ikke noget af dig. Den tilbyder dig store muligheder og mange privilegier, som ikke gives til noget menneske noget sted i verden undtagen gennem Jesu Kristi Kirke. Og præstedømmet tilbyder muligheder, privilegier og velsignelser, som man kun kan nyde, hvis man godkender reglerne og holder de pagter, som disse privilegier og velsignelser er betinget af. Du kan vælge hvad du ønsker at gøre i denne Kirke, og du vil blive velsignet derefter. Det er fuldstændigt afhængigt af dig selv." Men jeg tilføjede: "For mit eget vedkommende, broder, ville jeg hellere gå barfodet herfra til det celestiale rige og tilbage til min Himmelske Faders nærhed, hvis jeg kan komme der, end lade denne verdens ting holde mig ude."

Og jeg mener det alvorligt. De privilegier, der tilbydes os, præstedømmets bærere, kan simpelthen ikke vurderes. Hvis vi holder disse pagter, bliver vi velsignet. Når vi går til templet, indgår vi de pagter, som jeg har nævnt ovenfor. Og jeg vil gerne sige til jer mænd, som holder præstedømmet, husk blot disse to ord: hold pagterne. Nuvel, enhver som lytter i aften, enhver som bærer præstedømmet, kan sikkert huske disse to ord: hold pagterne.

Præstedømmets pagt

Jeg vil gerne læse en pagt, som jeg har læst før ved præstedømmets møde; for mig er den yderst vigtig, den pagt som vi indgår når vi tager imod præstedømmet. Jeg vil læse fra det 84. afsnit i Lære og Pagter:

"Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som ærer deres kaldelse, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.

"De bliver Moses's og Arons sønner, Abrahams sæd, Guds kirke og rige og Guds udvalgte.

"Og videre, alle de, som modtager dette præstedømme, modtager mig, siger Herren;

"thi den, der modtager mine tjenere, modtager mig,

"og den, der modtager mig, modtager min Fader,

"og den, som modtager min Fader, modtager min Faders rige. Derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham.

"Og dette er i overensstemmelse med den ed og pagt, der hører til præstedømmet.

"Derfor modtager alle de, som får præstedømmet, denne min Faders ed og pagt, som han ikke kan bryde eller ophæve.

"Men den, som bryder pagten, efter at han har indgået den, og vender sig helt derfra, kan ikke få syndsforladelse, hverken i denne verden eller den tilkommende." (L. & P. 84:33—41.)

Læg mærke til at Herren siger (jeg citerer ikke ordret): "Jeg kan ikke bryde denne pagt, men hvis du bryder den, er der ingen forjættelse." Er det ikke noget at tænke på, når Herren siger, at han ikke kan bryde en pagt, som han indgår med sit folk. Den pagt består så længe som vi vil holde pagterne, men når vi bryder pagten, findes der ingen pagt hvad Herren angår.

At holde pagterne i ære bringer velsignelser

Med hensyn til pagterne i templet, vil jeg gerne endnu engang sige til jer, husk disse to ord: hold pagterne. Og jeg tror at jeg med sikkerhed kan sige til jer, at hvis I og jeres familier vil holde disse pagter, vil I blive lykkelige, I vil få succes i livet, I vil blive respekteret, I vil have gode familier, som I kan tage med jer tilbage til vor Himmelske Faders nærhed. Alt hvad I skal gøre, er at huske disse to ord: hold pagterne, de forpligtelser som I har påtaget jer, de løfter som I har indgået. Hold pagterne.

Nuvel, blandt vore medmennesker, nabo overfor nabo, er det vigtigt at vi holder vore pagter, vore løfter, vore aftaler. En ung mand kom for ikke længe siden til mig og sagde: "Jeg indgik en aftale med en mand, gående ud på at jeg skal betale et vist beløb hvert år. Jeg er bagud, og jeg kan ikke betale disse beløb, for hvis jeg gør det, vil det bevirke at jeg mister mit hjem. Hvad skal jeg gøre?"

Jeg så på ham og sagde: "Hold din aftale."

"Selv om det koster mig mit hjem?"

Jeg sagde: "Jeg taler ikke om dit hjem. Jeg taler om din aftale; og jeg tror at din hustru hellere vil have en mand, som vil holde sit ord, imødegå sine forpligtelser, holde sine løfter eller sine pagter, og være nødt til at leje et hjem, end at have et hjem med en mand, som ikke vil holde sine pagter og sine løfter."

Jeg ved ikke, om alle her er enige med mig eller ikke; ja, jeg gad vide om de er. Der er altfor mange i dag, føler jeg, som er parat til at gå den letteste vej med betalingen af deres gæld, nemlig ikke at betale den, og foretage alt hvad der er nødvendigt for at blive fri. Det er vigtigt, brødre, at vi holder vore løfter og vore pagter og bevarer vort navn rent. En mands gode navn er mere værd end en hvilkensomhelst materiel ting han kunne have.

Hold alle pagter og løfter

Og hvis det er vigtigt, at vi holder vore pagter med vor nabo, med en mand som vi har indgået en aftale med, hvor meget vigtigere er det så ikke, at vi holder de pagter, som vi indgår med vor Himmelske Fader, når vi bærer præstedømmet og tager imod stillinger i denne Kirke.

Brødre, det er en glæde at være sammen med jer, at slutte sig til jer, I præstedømmets mænd; jeg føler mig meget ydmyg i jeres nærværelse, og især føler jeg mig ydmyg, når jeg erkender, at præstedømmets forsamling i Jesu Kristi Kirke er den eneste forsamling, som har Guds kraft til at handle i hans navn i det kald, hvortil de er blevet kaldet. Og tænk på det ansvar, som er blevet lagt på os, at vi skal bringe dette budskab ud til verden. Vi har i aften af disse to talere, broder [Bernard P.] Brockbank og broder [Arch L.] Madsen, fået at vide, hvorledes vi stræber efter at gøre det muligt for alle at høre evangeliet. Vort liv, brødre, vil hjælpe med til at afgøre hvorledes de modtager det.

En mand sagde til mig, at han var lige på nippet til at tage imod evangeliet, da han traf en bestemt SDH-familie. Så sagde han: "Hvis det er den måde, jeres medlemmer lever på, så ønsker jeg ikke at have noget med dem at gøre."

Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd for jer, at jeg ved at Jesu Kristi evangelium er her midt iblandt os; det er blevet gengivet. Præstedømmet er blevet gengivet, og det er af største vigtighed, at vi holder det præstedømme i ære. Vi ledes af en profet, som er blevet kaldet og har fået myndighed og ansvar til at lede vort arbejde her. Må vi følge ham og holde Herrens befalinger. Må vi vælge at holde alle budene, ikke dem som vi selv vælger. Må vi anerkende Profeten og ikke være vor egen falske profet, det beder jeg om, i Jesu Kristi navn. Amen.

STERLING W. SILL
assistent til De Tolvs Råd

Personlighedens mirakel

For nogle år siden skrev Louis Fischer en stor bog om en stor mand. Den omhandlede Mohandas K. Ghandi's liv og arbejde, den indiske patriot, som i højeste grad var medvirkende til at vinde Indiens uafhængighed fra England. Gandhi gik omkring halvnøgen; han boede i en lerhytte, der ikke havde elektrisk lys, rindende vand eller telefon. Han ejede ikke en bil; han søgte aldrig et offentligt embede og holdt aldrig et sådant. Han havde ingen politiske stillinger, ingen akademiske grader, ingen videnskabelige resultater at opvise eller kunstnerisk talent. Han havde ikke kommando over nogen hær, var ikke nogen diplomatisk leder og ejede intet. Alligevel viste mænd i spidsen for mægtige nationer og med store hære bag sig ham deres respekt.

Den britiske regerings ledere opdagede snart, at England ikke kunne regere Indien imod Gandhi, og man kunne heller ikke regere Indien uden Gandhi. Ved sin næsten nøgne persons rene kraft hævede Gandhi sig op til at blive den ubestridte leder for fem hundrede millioner mennesker og stod så nær Indien, som nogen eller noget på nogen mulig måde kunne. Han blev den største magt i sit land og sandsynligvis i hele verden. I forenet harmoni gav Gandhi's tilhængere ham tilnavnet "Mahatma" der betyder den store sjæl, og ingen titel kunne have beskrevet ham mere rammende. Medens Gandhi levede iblandt de urørlige, havde han en magtfuld indflydelse på to store nationers affærer. Og Louis Fischer kalder det fænomen, hvorved et ganske almindeligt menneske med begrænsede talenter og en beskeden start kunne hæve sig op til den store magts og fuldbyrdelsens højder for "personlighedens mirakel".

Selv blandt vore dages mirakler og undere er "personlighedens mirakel" stadig det mest frugtbare af alle mirakler. Og hvad der er endnu vigtigere, er, at hver eneste person selv kan skabe dette vigtige mirakel hos sig selv i overensstemmelse med sine særlige egenskaber. Personlighed er den enkle vending, som bruges til at beskrive en hel mængde træk hos en bestemt person. Men ikke to mennesker er ens. Din personlighed er en enestående gave, da det er den, der adskiller dig fra alle andre mennesker. Den omfatter de oprindelige medfødte karaktertræk og alt det, der senere bliver tilføjet gennem uddannelse og erfaring. Personen er den, man er inderst inde. Og personligheden slutter sig til og giver mening i alle andre ting i livet. Bagved legemet ligger tankerne og opførselen som en usynlig virkelighed af åndelig natur, der kaldes personen. Ligegyldigt hvordan man ser på det, så er personligheden den mest forbløffende kendsgerning i universet. Alle hukommelsens, eftertankens, intelligensens, ærgerrighedens, målsætningernes, begejstringens og kærlighedens kræfter er under personlighedens kommando. Under dens indflydelse kan vi udvikle evnen til at værdsætte skønheden, kærligheden til sandheden og et mål at stræbe efter. Den kan forudsige muligheden for en endeløs fuldbyrdelse.

Rigdom kan ikke skabe personlighed, men personlighed kan skabe rigdom. Derfor er personlighed større end rigdom. Personlighed kan ikke købes. Den kan ikke arves. Den kan ikke nedarves fra forfædrene og har ikke nogen ret til arvefølge. Den kan ikke overdrages eller lånes. Personlighedens konti kan aldrig overdrages. Personlighed kan kun udvikles personligt og anvendes individuelt. Værdien af dens individuelle kræfter for enten det gode eller det onde viser vej gennem det allervigtigste, det menneskelige liv.

Mange hundrede år før Kristi fødsel bar de græske skuespillere masker. Denne skik satte tilskuerne i stand til straks at identificere helten, skurken og alle andre roller i stykket. Arten af de masker, som hver enkelt bar, sikrede, at ingen tilskuer skulle bruge tid til at lære rollernes karaktertræk at kende, og at ingen ville tage fejl af skuespillernes personlighed. Senere kaldte romerne disse masker for "personae". Endnu i dag benytter vi ordene "dramatis personae" når vi annoncerer et stykkes rolleliste i vore teaterprogrammer. Men af hver enkelt, som tager del i livets skuespil, kræves det, at han selv skaber den maske, han vil bære. Og ligesom hovedpersonen i de fleste andre skuespil startede også Gandhi sit liv langt nede. Han var tynget af nogle temmelig alvorlige hæmninger. Han var mørkeræd og menneskesky, han var bange for sig selv og betragtede sig som en kujon. Yderligere havde han nogle meget skadende mindreværdskomplekser. Han havde et ukontrollabelt gemyt og nogle temmeligt alvorlige kønslige problemer. Efter at have gjort sig klart, hvilke ulemper disse karaktertræk gav ham, gav han sig beslutsomt i kast med at omskabe sig selv, og nogen tid før sin død i en alder af 78 år beskrev han sig selv som en "selvgenskabt mand". For alle, som leder efter en formel med overraskende muligheder, er her en af de bedste. En af Gandhi's største målsætninger i livet var at befri sit land. Men han følte, at før han kunne befri Indien fra briterne, måtte han befri sig selv fra de svagheder, som holdt ham nede. Gandhi besluttede at sætte sig under sin egen fuldstændige kontrol, da det, han ønskede mest af alt, var at blive et dygtigt forhandlingsredskab til sit lands bedste. Hvor godt det lykkedes for ham, ved vi alle. Det er Mr. Fischer's opfattelse, at verden ikke siden Sokrates har set Gandhi's lige, hvad angår dygtig selvanalyse, absolut selvkontrol og ligevægt. Af mange ansås han for at være den mest Kristuslignende person, og alligevel var han ikke kristen.

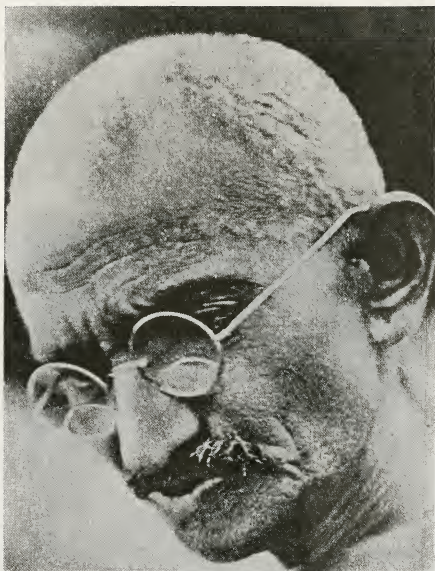
Gandhi troede på at være, ikke blot på at have eller på at synes. Han troede, at mislyden mellem handling og trosbekendelse er en fundamental årsag til megen uret i vor civilisation, og at det er kirkernes, staternes, partiernes og menneskenes største svaghed. Gandhi mente, at det at tro på noget uden at efterleve det var uærligt, og gav institutioner og mennesker spaltede personligheder. Han troede, at hver eneste dygtig mands personlighed burde være velindarbejdet, rigtig afbalanceret og i høj grad tilstræbt. Gandhi spøgte aldrig, han vaklede aldrig, han snublede aldrig ind i succesen. Han gennemførte langvarige faster for at tugte sig selv. Han drog den slutning, at hvis han ikke kunne tøjle sin lidenskab for føde, hvordan kunne han så afvikle de mere vanskelige ting i livet. Han sagde: "Hvordan kan jeg kontrollere andre, hvis jeg ikke kan kontrollere mig selv?" For Gandhi var tro ensbetydende med handling. Der var ikke noget med at forstille sig; at redde skinnet var for ham et uforståeligt begreb. Når han havde afgjort, at noget var godt, fulgte han det altid op og omsatte enhver hjælpsom tanke i handling. Gandhi gjorde sig det klart tidligt i livet, at retskaffenhed og mandsmod er blandt nationernes og individernes vigtigste redskaber. Dette gav ham et stort personligt fortrin i hans omgang med andre. Han sagde: "Jeg kan ikke forestille mig, at en mand kan lide et større tab end tabet af sin selvrespekt."

Selv da han bekæmpede England for at vinde Indiens uafhængighed, havde han stadig respekt for og tillid til de britiske ledere. Hans motto var "harmoni i modgangen" og "elsk trods forskelle". Der kom en tid under den anden verdenskrig, da Englands skæbne hang i en tråd. Da kunne England ikke afse en eneste soldat til at forsvare Indien. Mange prominente indiske ledere var tilbøjelige til at løsrive sig fra det tyranniske britiske styre, medens England var hjælpeløs, men Gandhi sagde nej. Han sagde: "Vi vil ikke stjæle, end ikke vor uafhængighed." Gandhi ville på et hvilket som helst tidspunkt have givet sit liv til gengæld for sit lands frihed. Men han ønskede ikke uafhængighed, hvis den ikke kunne fås med ære. Han troede, at fornuft, retfærdighed og forståelse stod over styrke og magt som redskaber til løsning af konflikter nationerne imellem. Han praktiserede altid disse retfærdighedens principper, til trods for at han havde magt til at gøre, som han havde lyst til. Vor største kompliment til ham må være at sige, at denne store og inspirerende mand i sandhed var en virkelig personlighed.

I modsætning hertil lever der mange mennesker i verden i dag, der ikke ville tøve et øjeblik med at underlægge sig hele verden, hvis de blot troede, de kunne. Men størstedelen af Gandhi's enorme personlige styrke forblev altid ubrugt. Han sagde: "Vi kan ikke lære disciplin gennem tvang." Han hævnede sig aldrig. Hans fornuft sagde ham, at hvis den fremgangsmåde "øje for øje" blev ført ud i sin yderste konsekvens, ville det ende med, at alle ville blive blinde.

Gandhi forsøgte aldrig at være smart. Han erklærede engang: "Jeg har aldrig i mit liv søgt tilflugt til list." Hans tanker og følelser var stillet næsten lige så fuldstændigt til offentlig beskuelse som hans næsten nøgne krop. Gandhi's mor havde lært ham, at det at spise kød var forkert, da det nødvendiggjorde tilintetgørelse af liv, og derfor gav den unge Gandhi sin mor det løfte, at han gennem hele sit liv ville forblive absolut vegetar. Mange år efter at Gandhi's mor var gået bort, blev Gandhi meget syg, og det forventedes ikke, at han ville overleve. Hans læger prøvede at overtale ham til at drikke en lille smule oksekødsuppe, da det måske kunne redde hans liv, men Gandhi sagde: "Endog for at redde selve livet er der visse ting, vi ikke må gøre. Der er kun een vej åben for mig, at dø, men aldrig bryde mit løfte." Prøv at forestille Dem, hvad det ville betyde for vor verden, hvis alle nuværende ledere af nationerne var i besiddelse af den slags retskaffenhed. Så kunne man stole ubetinget på næstens ord. Så ville tillid, forståelse og gensidig respekt blive grundlaget for ethvert menneskeligt forhold og enhver nations handling. Det var på det område af personlig storhed, at Gandhi udmærkede sig. Alle forstod, at Gandhi var fuldstændig ærlig, at man kunne stole på ham, at hans motiver var rigtige. Når Gandhi sagde noget, vidste alle, at det netop var det, han mente. Millioner stolede på Gandhi, millioner adlød ham, mængder regnede sig blandt hans tilhængere, men mærkelig nok forsøgte kun få at gøre, som han gjorde. Gandhi's storhed lå i, at han gjorde det, som alle kunne gøre, men ikke gør.

Så kom den skæbnesvangre dag, den 30. juli 1948. Klokken fem minuter over fem om eftermiddagen var Gandhi på vej til bedepladsen i landsbyen. I den bedende menigheds forreste række sad der en

mand, Nathuran Godse og knugede en pistol i sin lomme. I det øjeblik, hvor de to mænd næsten rørte ved hinanden, affyrede Godse tre skud mod Mahatma. Under forhøret af Godse sagde han, at han ikke bar nag mod Gandhi. Han sagde: "Før jeg affyrede skudene, ønskede jeg ham egentlig alt godt, og jeg bøjede mig for ham i ærbødighed." Som svar på Godse's ærbødighed lagde Gandhi sine håndflader mod hinanden, smilede og velsignede ham. I det øjeblik trykkede Godse på aftrækkeren, og Gandhi's jordiske liv var forbi. Men i selve dødens stund var den lille brune mand optaget af at velsigne og gøre godt. Få minutter efter Gandhi's død kunne man over radioen høre premierminister Nehru udtale: "Lyset er forsvundet fra vort liv, og der er mørke overalt, thi vor elskede leder, nationens fader er ikke mere." Af dette ene eksempel burde vi forstå, hvor stor magt der kan opbygges i det menneskelige liv, hvis vi blot udviklede de guddommelige kvaliteter, med hvilke vi alle er udstyret, til deres højeste værdi.

Vi taler meget om sjælens udødelighed som værende vort vigtigste menneskelige begreb, men selv det ville være forholdsvis meningsløst, hvis det ikke var for personlighedens udødelighed. Vi ville ikke kunne lide at genopstå med et usselt legeme, men hvordan ville vi bryde os om at genopstå med en ussel personlighed. Personligheden er af så ubegrænset rækkevidde, at vi endog tænker på Gud i den forbindelse. Måske er vor største enkelte tanke den, at Gud er en virkelig person. Han er vor evige Fader. Han er alvis og alvidende og i besiddelse af en personlighed, der er udviklet til det højeste. De motiver, som leder mennesket til at søge Guds vejledning og velsignelser angiver hans personlighed. Det vil sige, ting tilgiver os ikke, eller elsker os, eller arbejder for vort bedste. En stor religiøs forfatter sagde: "Der er tendens til at antage, at evigt liv simpelthen betyder, at vore individuelle liv bliver opslugt ligesom regndråber og går tilbage til det evige hav og går tabt." Under disse omstændigheder ville livet miste det meste af sin betydning. Hvilken opmuntrende tanke, at hvert individ vil være sig selv i evigheden, en personlig individuel, selvstændig skabning, med bevidsthed om sig selv, om andre og om Gud. En eller anden har fremhævet, at universets arkitekt ikke byggede en trappe, der blot førte til intet. Hvis det er sandt, at størstedelen af vor succes både her og herefter er baseret på vor personlighed, hvorfor skulle vi så ikke tilbringe mere tid med at tænke over den og gøre den rede for evigheden. Personlighed er det redskab, vi bruger til at tjene vort daglige brød med, og den er også betingelsen for enhver anden succes, indbefattet at opnå vor evige ophøjelse. Det er gennem dygtig brug af vor personlighed, at vi bliver Gud lig. Det er vor største chance, at vi kan opbygge disse træk hos os selv, grundlagt på disse evige principper, som Gud selv har formuleret til gavn for os. Og må Gud hjælpe os at bruge dem godt, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi Navn. Amen.

PETRA

AF DOYLE L. GREEN, redaktør af The Improvement Era

Skjult langt borte i ørkenbjergene i de sydvestlige strækninger af kongedømmet Hashemite i Jordan, landet i oldtiden kendt som Edom, ligger resterne af en by hvis lige ikke findes noget sted på jorden. Det er den sagnomspundne Petra, beskrevet af en digter som "en rosenrød stad, aldrende halvvejs som tiden selv".

Ruinerne af denne fabelagtige by er lokaliseret i den nordlige del af den store Arabiske Ørken midtvejs mellem sydspidsen af Det døde Hav og Aqababugten og er nu indenfor forholdsvis let adgang for rejsende og bliver besøgt af et stigende antal mennesker hvert år. Petra er imidlertid temmelig langt fra den almindelige turists sædvanlige ruter i Det hellige Land, (288 km fra Jerusalem) og kræver to dage til et tilfredsstillende besøg.

Med stigende hyppighed hører man spørgsmålet: "Burde vor rejse til Jordan omfatte et besøg i Petra? Kan to dage tilbragt med dette blive udbytterige og fornøjelige?"

I virkeligheden var det stort set udsigten til at komme til Petra, som drog os til Det hellige Land på et tredie besøg. Skønt vi længe havde næret ønsket om at foretage denne rejse tilbage gennem tiderne, havde vi hidtil været nødsaget til at undvære denne oplevelse på grund af snævre rejseplaner.

Hvorfor nu den store interesse i Petra? Der er mange årsager. Byen er enestående. Der findes intet mage til nogetsteds. Ruinerne af nogle af de massive facader, eller frontale mure, mejslede ud af de røde sandstensbjerge er usædvanlig velbevarede og er nok til at overstråle selv den mest forvænte turists forestillingsevne. Der findes i bjergene over 700 huler man kan studere, og skønt diskussionen om hvorvidt nogle af disse huler var beboelser, grave eller templer, stadig foregår, er det betagende at gøre sig klart at her har levet mennesker siden Abrahams tid.

Adgangen til byen foregår gennem et snævert, bugtet bjergpas på mere end halvanden kilometers længde. Denne dybe kløft, som nogle steder kun er omkring 3 meter bred, er indesluttet mellem stejle klipper, der strækker sig mod himlen til en højde af mellem 65 og 100 meter.

Men bag byens utrolige vidundere, dens ruiner, dens antikviteter, indkørslen og dennes sceneri, ligger dens historie som er overdådig med romantik og intriger. Det er et land rigt på bibelsk overlevering, og dets øde ruiner er blevet et monument for verden, betegnende de ugudeliges endelige skæbne.

Ordet "petra" som betyder "stenen", er et græsk udtryk. I gammeltestamentlige tider blev bjerget benævnt Sela (eller Selah), hvilket er det hebraiske udtryk for "stenen". Det var også kendt som bjerget Seir og som bjerget Esau.

Bjergrækken der omslutter byen, kendes i dag som Shera. Wadi Musa, (Moses dal) løber gennem bjergene. Nærved findes Ain Musa (Moses Kilde), samt bjerget Hor, traditionelt antaget som værende det bjerg, Hor, hvor Aron døde.

De første kendte indbyggere i Petra var Horiterne, som var Abrahams samtidige og findes omtalt i det 14. kapitel af 1. Mosebog. Beretningen fortæller om hære, der slog "Horiterne på deres bjerg Se'ir". (1. Mos. 14:6). Det 36. kapitel af 1. Mosebog opregner Horiten Seir's sønner som "landets oprindelige befolkning". (1. Mos. 36:20)

Nogen tid efter at Jakob var kommet tilbage til Kanaan fra Haran med sin familie og ejendele, dvælede han og Esau fredeligt i landet, men tiden kom, da "deres gods var for meget til, at de kunne bo sammen, og deres ud-

Denne storslåede facade i den snævre kløft ved Petra er omkring 30 m. høj og udhugget i den massive sandstensklippe. Den er kendt som al Khanzah, "Faraos skatkammer," og er almindeligvis antaget at have været et tempel.

En af de mest momumentale bygninger i Petra bliver undertiden benævnet klosteret eller ed Deir. Den er ca. 50 m. høj, eller omtrent samme højde som en 15-etagers bygning.

lændigheds land kunne ikke rumme dem, så store var deres hjorde", (1. Mos. 36:7). Esau tog sine tre kananitiske hustruer samt sine sønner og døtre, sine tjenere og kvæg og flyttede sydpå. "Og Esau bosatte sig i Se'irs bjerge; Esau, det er Edom". (1. Mos. 36:8).

Dette område og dets beboere bliver næste gang af betydning på Moses tid. De fyrretyve års ørkenvandring var næsten ovre. Israels børn måtte gennem Edom for at kunne drage nordpå ad kongevejen øst for Det døde Hav og gå ind i Det forjættede Land fra øst, over Jordan floden. Så Moses besluttede at anmode om tilladelse til at gå gennem landet. "Fra Kadesj sendte Moses sendebud til kongen af Edom med det bud: 'Din broder Israel lader sige: Du kender jo alle de besværligheder, som er vederfaret os, hvorledes vore fædre drog ned til Ægypten, hvorledes vi boede der i lange tider, og hvorledes ægypterne mishandlede os og vore fædre; da råbte vi til Herren, og han hørte vor røst og sendte en engel og førte os ud af Ægypten. Se, nu er vi i byen Kadesj ved grænsen af dine landemærker. Lad os få lov at vandre igennem dit land. Vi vil hverken drage hen over marker eller vinhaver eller drikke vandet i brøndene; vi vil gå ad kongevejen, vi vil hverken bøje af til højre eller venstre, før vi er nået igennem dit land!'" (4. Mos. 20:14—17).

Det er meget interessant og noget ironisk at efterkommerne af Jakob (Israel), som modtog førstefødselsrettens velsignelse af Isak, skulle blive placeret i en situation nødsaget til at anmode Esaus efterkommere om en tjeneste. Deres "brødre", som var godt bekendt med deres vanskeligheder, gav dem et svar som må have været nedslående for Moses og israeliterne.

"Men Edom svarede ham: 'Du må ikke vandre igennem mit land, ellers drager jeg imod dig med sværd i hånd!' Da sagde israelitterne til ham: 'Vi vil følge den slagne landevej, og dersom jeg eller mit kvæg drikker af dine vandingssteder, vil jeg betale derfor; det er da ikke noget at være bange for, jeg vil kun vandre derigennem til fods!' Men han svarede: 'Du må ikke drage herigennem!' Og Edom rykkede imod ham med mange krigere og stærkt rustet." (4. Mos. 20:18—20).

Da de blev nægtet adgang gennem Edom, drog Israels Børn til det nærliggende bjerg Hor, hvor en meget betydningsfuld begivenhed fandt sted. Herren sagde til Moses: "'Tag Aron og hans søn Eleazar og før dem op på bjerget Hor; affør så Aron hans klæder og ifør hans søn Eleazar dem, thi der skal Aron tages bort og dø!' Da gjorde Moses, som Herren bød, og de gik op på bjerget Hor i hele menighedens påsyn; og efter at Moses havde afført Aron hans klæder og iført hans søn Eleazar dem, døde Aron deroppe på bjergets top. Men Moses og Eleazar steg ned fra bjerget, og da hele menigheden skønnede, at Aron var død, græd de over Aron i tredive dage, hele Israels hus." (4. Mos. 20:25—29)

Straks efter dette forlod den store flok af Israels børn bjerget Hor "i retning af Det røde Hav for at komme uden om Edoms land. Undervejs blev folket utålmodigt". (4. Mos. 21:4).

Men Herren ville ikke tillade edomiterne at krydse Hans planer. Han blødgjorde deres hjerter og instruerede sit folk Israel: "Men byd folket og sig: 'Når I nu drager igennem eders brødres, Esaus sønners, landemærker, de, som bor i Se'ir, og de bliver bange for eder, så skal I tage eder vel i vare for at indlade eder i krig med dem; thi jeg vil ikke give eder så meget som en fodsbred af deres land; thi Esau har jeg givet Se'ir's bjerge i arv og eje. Fødevarer at spise skal I købe af dem for penge, også vand at drikke skal I købe af dem for penge; thi Herren din Gud har velsignet dig i alt, hvad du har taget dig for, han har sørget for dig på din vandring gennem denne store ørken; i fyrretyve år har Herren din Gud nu

været med dig, du har ikke manglet noget.'" (5. Mos. 2: 4—7)

Så Israels Børn "drog fra Elat og Ezjongeber ad Arabavejen gennem vore brødres, Esaus sønners, land, de, som bor i Se'ir; så drejede vi af og drog videre ad vejen til Moabs ørken." (5. Mos. 2:8)

Efter at Josva havde organiseret folket i "det forjættede land", boede israelitterne og edomitterne som naboer i mange år. Men skønt de var "brødre", var de dog ikke gode naboer og var hyppigt på krigsfod.

Det 14. kapitel af Anden Kongebog fortæller at Amazja, som var Judas konge, drog i krig mod folkene i Edom og "slog Edom i Saltdalen, 10 000 mand, og indtog Sela". Denne beretning er også givet i det 25. kapitel af Anden Krønikebog og fastslår at Amazja "nedhuggede 10 000 af se'iritterne".

"Desuden tog judæerne 10 000 levende til fange; dem førte de op på klippens top og styrtede dem ned derfra, så de alle knustes." (2. Krøn. 25:11—12)

På trods af hans store sejre, blev Amazjas forvovenhed mod Edom samtidig hans fald, thi, "Da Amazja kom hjem fra sejren over edomitterne, havde han se'iritternes guder med, og han opstillede dem, som sine guder, tilbad dem og tændte offerild for dem," (2. Krøn. 25:14) På grund af dette, dræbte hans egne folk ham.

Der foreligger ikke meget kendt om edomitterne gennem denne periode, undtagen at de blev berygtede for deres ugudelighed, ja, så betydeligt at selve navnet "Edom" blev et udtryk for synd og udsvævelser. En del profeter fordømte edomitterne og gennem to af sine tjenere advarede Herren dette folk mod den kommende ødelæggelse på grund af deres utrolige ondskab.

Obadias er ofte blevet kaldt Edoms fordømmelses profet. Han opregner: "Så siger den Herre Herren til Edom: Fra Herren har jeg hørt en tidende: Et bud er sendt ud blandt folkene: Rejs jer til kamp imod det! Se, ringe har jeg gjort dig blandt folkene, såre foragtet er du. Dit hjertes hovmod bedrog dig, du, som bor i klippekløft, som troner i det høje og siger i hjertet: 'Hvo kan styrte mig til jorden?' Bygger du end højt som ørnen, er end din rede blandt stjerner, jeg styrter dig ned derfra, så lyder det fra Herren." (Obad. 1—4)

Således blev edomitterne ødelagte og drevne ud af deres bjergfæstning.

Det er interessant at disse efterkommere af Esau blev efterfulgt i Se'irbjerget af deres slægtninge, nabatanerne, et arabisk folk, som nedstammede fra Abraham gennem Hagar og deres søn Ismael. Endskønt nogle historikere anbringer disse data så tidligt som 547 f. Kr., kan nabatanernes historie følges med nogen sikkerhed tilbage til år 312 f. Kr., da de var stærkt grundfæstede i bjergene omkring Petra. Deres uindtagelige borg var anbragt helt ideelt på handelsruterne mellem Ægypten mod vest, Arabien mod syd og Palæstina, Syrien og nabokongedømmerne mod nord.

I svundne tider red de romerske legioner ad denne vej, brolagt med store sten. I klipperne længere borte ser man nogle af de 700 hulebebyggelser, som findes i området.

Det var i de dage, da de store kamelkaravaner, "Ørkenens skibe", var travlt optaget med transporten af røgelse, krydderier og andre kostbarheder, og nabatanerne stormede ind og ud af deres befæstede by, blev rige og magtfulde ved at plyndre karavanerne. Senere forlangte de told som garanti for uhindret passage af alle, som ønskede at krydse gennem området. Væbnede styrker fra Ægypten og Syrien blev dirigeret imod dem, men formåede ikke at bryde igennem til den stærke bjergfæstning Petra.

Imidlertid opdagede de uforfærdede romere, omkring år 106 e. Kr., en anden indgang til Petra, stormede og indtog den, slog nabatanerne og gjorde Petra til en romersk provins. Romerne forandrede byen, som de gjorde med så mange byer de erobrede, og der kan stadig findes beviser på, at der var bygget romerske veje, triumfbuer, romerske søjler samt forskellige bygninger. Senere blev Petra en kristen by og i det femte århundrede efter Kristus, var der biskopsæde i Petra. I det sy-

Hvert år bringer flere turister til Petra-dalen, som er fuldstændig omgivet af uigennemtrængelige bjerge.

Ain Musa, (Moses's kilde) er en herlig klar vandstråle, hvis udspring er en klipperevne. Traditionsmæssigt er dette stedet, hvor Moses slog på klippen med sin stav, og vandet sprang frem.

vende århundrede overtog araberne igen stedet og Islam blev nu regeringsmagten. Senere erobrede korsfarerne byen og ruinerne af en borg de byggede, kan stadig ses.

Ingen synes at vide hvorfor Petra blev forladt, men efter korsfarertiden synes kendskabet til den at være forsvundet fra den vestlige verden. Fra omkring 1200 til 1880, da en ung svejtsisk opdagelsesrejsende genopdagede byen, eksisterede Petra for den vestlige verden nærmest kun som en legende.

I året 1880 gennemførte denne rejsende, Johann Ludwig Burckhardt, den hasarderede tur fra Damaskus til Kairo, forbi den sydlige del af Det døde Hav. Untervejs ymtede både hans rejsefører og andre deltagere noget om nogle fantastiske ruiner skjult i bjergene. Det lykkedes ham at påvirke den indfødte leder til at føre sig ind til arealet, og byen, der havde eksisteret som blot et sagn gennem ca. 600 år, blev igen en realitet.

Et andet interessant kapitel i Petras lange historie blev skrevet af T. E. Lawrence, almindelig kendt som Lawrence af Arabien, under første verdenskrig. Lawrence okkuperede Petra med forholdsvis små arabiske enheder og forsvarede den med held mod en tyrkisk styrke på 7000 mand. Ved at anvende den samme taktik som nabatanerne og muligvis edomitterne for så lange tider siden, ventede Lawrence indtil tyrkerne var sammenstimlede i den snævre kløft, hvorefter hans beduiner angreb, blokerede udgangen og kastede sten ned fra klipperne. Lawrence skrev til en ven om Petra: "Man kan aldrig rigtig forstå hvordan Petra er før man kommer herud . . . Men stol blot på at indtil du har set dette, har du ikke den mindste ide om, hvor skønt et sted kan være."

I løbet af sidste år er en smal, asfalteret vej blevet færdiggjort fra byen Ma-an og næsten til mundingen af den kløft, som leder ind til Petra og den rejsende kan klare turen med forholdsvis lethed samt kun lidt eller ingen fare.

Der er nogenlunde gode spise- og sovebekremmeligheder i selve Petra, ligesom et nyt, luksuriøst og luftkonditioneret hotel, bygget i nærheden af passet, skulle tilfredstille selv den mest kræsnes ønsker.

Vort eget selskab, bestående af tretten medlemmer af en Brigham Young Universitet bibellandstur, forlod Jerusalem i de tidlige morgentimer, kørte ned ad Jerusalem-Jeriko vejen til Jordan Floddalen, passerede floden, og fortsatte efter at have kørt forbi de forrevne bjerge i det transjordanske landskab, mod syd gennem landet kendt i oldtiden som Moab. I hovedsagen fulgte vi den gamle kongevejs rute, langs hvilken Moses førte Israels børn for så længe siden. Da vi betragtede de hundreder af tønder land med hvede på de brede, frugtbare sletter, blev det mere forståeligt for os, hvorledes fejlslag i høsten i de judæiske bjerge vest for Det døde Hav ikke nødvendigvis også måtte ske i Moab. Vi følte os nærmere til Ruth og Naomi.

Ankommen til det gamle Edoms (eller Edumeas) store ørkener, så vi hundreder af kameler, nogle i de maleriske karavaner, stadig bærende på deres byrder for beduinerne. Ved Ma-an drejede vi mod vest ad den nye vej og nåede snart Ain Musa, en kilde med koldt, klart vand, som sprang ud af en klippevæg. Det er det

Stående på kanten af den store urne, som kroner ed Deir-templet, studerer medlemmerne af en Brigham Young universitets bibellandstur de barske bjerge vest for Petra. Yderst tilhøjre ses bjerget Hor. Det var på toppen af Hor Moses afklædte Aron hans præstelige klædedragt og iklædte Arons søn Eleazar den, hvorefter Aron døde.

traditionelle sted, hvor Moses slog på klippen med sin stav og vandet sprang frem. Vi fulgte vejen ned til Wadi Musa og kom snart til mundingen af kløften. Her skiftede vi om til hesteryg for den 45 minutters ridetur ind i den mystiske dal, de næsten ufattelige tempelfacaders og graves beliggenhed.

Skribenter har sagt, at hvad man end forventer af Petra, ligemeget hvor meget man har læst, eller hvor meget man mener at kende til den, vil man stedse finde mere end man ventede. For os viste dette sig også at være tilfældet.

Kløften er så snæver at klipperne sine steder synes at mødes ved toppen. Det første glimt af den pragtfulde facade, kendt som Al Khaznah (eller Khaznet Far-on), med dens rosenrøde søjler og statuer, er en uforglemmelig oplevelse. Beskyttet mod vejrliget i den smalle fjeldkløft er den bevaret i en fremragende grad. Den kaldes "Faraohs Skat", fordi dens store stenurne, efter hvad legenden fortæller, skulle indeholde enorme rigdomme.

Som nu passet åbner sig ud mod dalen, bliver man overvældet af klippernes fantastiske farver, antallet af huler og facader hugget ud i stenen, samt de mange smukke neriumbuske.

Fra toppen af et højdedrag vest for den høje Al Diar dal, skuer man gennem den blå tåge over mod Aquababugten og betragter kobberbjergene, hvor kong Salomons miner var. Man ser de øde ørkenstrækninger, gennem hvilke Israels børn trådte deres tunge stier. Man ser de ensomme, fantastiske forrevne bjergtoppe af hvilke en måske har været Sinai, hvor Herren gav De ti Bud, og bjerget Hor, hvor Aron døde.

Der er dusinvis af fortryllende seværdigheder at betragte i Petra. Årtusinders historie er gemt i disse bjerge og disse kamre, men mere vigtigt end alt dette, og måske udviklet deraf, gennem en forståelse af Edoms historie, er at man ser den absolutte og fuldstændige vildfarelse det er at efterfølge denne verdens gøren og laden, samt visdommen i at lytte til og adlyde Herrens ord, at udsøge de sande værdier og sætte dem foran alt andet.

Vi har læst, at nogle mennesker er blevet skuffede over deres besøg i Petra. De fandt den nedtrykkende og skummel. Men de tretten Sidste Dages Hellige, som tog turen i sommeren 1966, er enige om, at disse var to af de mest interessante, udbytterige og uforglemmelige dage af deres liv.

■

Mormon historie fra Beirut

Vi er i gæld til præsident Rendell N. Mabey fra den schweiziske mission for en interessant historie sendt til os efter hans tilbagekomst fra overværelse af nogle missions-autoriteters møder i Libanon.

For et år siden var Hagop Nerses Danaian en mand uden arbejde, fædreland eller religion. Han var flygtning fra Armenien, syrisk borger, boede i Beirut, Libanon, uden arbejdstilladelse. Hans kone og tre børn var afhængige af ham for deres eksistens.

Forretningslivet i Beirut var vanskeligt, og der var hård konkurrence. Danaian bestemte sig til at blive bager. Han byggede sin egen ovn af metalplader, lejede en lille hjørnebutik i en snæver gade, og begyndte her, i et rum på 12 kvadratfod, at fremstille almindelige bageriprodukter, med armensk Pizza som speciale. Konkurrencen var hård mellem de otte-ni arabiske og armenske bagerier i det nærmeste nabolag, og mange timers arbejde gav kun få penge.

Tidligt på året kom han i forbindelse med mormonmissionærer gennem en henvisning fra et medlem. Han blev undervist i Evangeliet af ældsterne J. Lynn Styler, Robert P. Burton og Terrell E. Hunt.

Fra det øjeblik han blev døbt i Middelhavet den 15. maj 1966, var denne gode mands liv opfyldt af en ny glæde. Han skammede sig ikke over Evangeliet, han ønskede at verden skulle lære det at kende. En af de første ting han gjorde var at sætte et skilt op i sit bageri, hvorpå man læste: "Profeten Joseph Smith, Mormon Bageri." Derefter lukkede han sit bageri om søndagen.

Straks ønskede nogle kunder og forundrede naboer at vide, hvad skiltet betød. "Hvad skal det betyde, Mormon Bageri?" spurgte de. "Og hvorfor lukker du om søndagen, så vi ikke kan købe brød?"

Den stolte Mormon-bager svarede: "Jeg lukker om søndagen, så jeg kan tage jer alle med i kirke, så I også kan lære om profeten Joseph Smith og hans lærdomme."

For seks måneder siden var der 36 tilstede ved nadvermødet, men det tal er steget til 90 fornylig. Mange af de nye er broder Danaians venner. På nuværende tidspunkt er 14 blevet døbt på foranledning af Mormon-bageren. Det er sandsynligt, at yderligere 20 venner og kunder fra bageriet snart vil blive døbt.

I mellemtiden følger broder Danaian, som nu er præst, rundt med missionærerne om aftenen og lytter til undervisningen ved husmøderne for på den måde at tilegne sig ny kundskab, som han kan give videre til sine kunder næste morgen.

Imidlertid, hvad skete der med bageriet? Omsætningen er tredoblet, og der er mange ivrige kunder i butikken.

Fra Missionens Præsidentskab

DON L. CHRISTENSEN

For ca. 2 måneder siden sendte vi en forespørgsel til Missionærkomiteen i Salt Lake City og anmodede om eventuel støtte til et projekt, der vil sætte os i stand til at præsentere vor Kirkes principper og lære for tusindvis af mennesker her i Danmark. Vi har påtænkt at leje en stand på de store offentlige udstillinger, der afholdes i Danmark. Standen vil blive transportabel, således at den kan flyttes fra udstilling til udstilling og fra messe til messe, ja, til alle de steder, hvor mange mennesker mødes.

Vi er klar over nødvendigheden af, at Mormon-standen bliver førsteklasses og bygges professionelt. Vi fik anslået byggeomkostningerne for standen til 10 000 kroner. Da vi holdt vore møder med nogle af de lokale brødre, var der tre, som virkelig forstod de muligheder, der lå foran os, og har påtaget sig at bygge standen. Dette var i sandhed en stor opmuntring.

Hvis vi kan få søskende til at støtte os, har vi et andet projekt i støbeskeen, og det drejer sig om planer i forbindelse med den nye kirkebygning i Søborg lidt uden for København. Det er tanken at gøre den store, smukke kirkebygning til meget mere end en mødesal, at gøre den til midtpunktet for missionæraktivitet!

Kirken ventes færdig omkring 1. juli i år. Og til jul er det hensigten at opbygge et panorama uden for bygningen, om aftenen fuldt oplyst, af figurer fra Jule-evangeliet, sådan som vi kender det fra jule-krybber. Her vil forbipasserende kunne glæde sig over en smuk scene og rigtig føle julens ånd. Det er vort mål at skabe interesse hos dem for at lære mere om den sande Kirke og Jesu Kristi budskab.

Det er planen at fremføre nogle særlige musiknumre for folk, både af vort nyoprettede "Danmarks Mormon-Kor" så vel som optagelser af Tabernakelkoret. Vi håber også, at vi kan indbyde lokale skolekor til at deltage. Disse programmer vil blive fremført regelmæssigt hver aften i december. Ved afslutningen af hver koncert vil de besøgende blive vist rundt i bygningen, og i nogle af de større klasseværelser vil vore hjælpeorganisationer være i virksomhed og vise dem, hvorledes vi underviser både unge og gamle, og at denne Kirke er en familiekirke. Efter rundgangen vil de besøgende slutte i kirkesalen for at se en film og få yderligere forklaringer på Jesu Kristi Gengivne Evangelium.

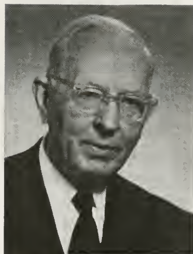
Vi ved, at Gud inspirerer denne Kirkes ledere, og at præsident McKay virkelig er en Guds Profet med vidt udsyn. Han har pålagt os det store ansvar at gøre vort yderste for at fremme Evangeliets sag, og at give den gode gave, den fuldkomne måde at leve på, videre til andre mennesker. Det er vor overbevisning, at de projekter, der her er omtalt, er nogle af de måder, hvorpå vi kan gøre det.

Vi ved, at det ikke vil blive let, men vi har virkelig nu en chance for at vise Danmark hvad Kirken er, således som Ældste Ezra Taft Benson bad os om at gøre før vor afrejse fra Salt Lake City.

Disse projekter har været forelagt alle vore nuværende missionærer, og hver eneste har forpligtet sig til at bidrage med 70 kroner. Hvis I i jeres hjerte føler det gavnlige i dette program, vil vi være glade for jeres financielle støtte.

Missionspræsidentskabet er lykkelige og taknemmelige over det store arbejde, I hidtil har udført og over jeres villighed til at opbygge Kirken her i Danmark. Vi føler den gode ånd, I har, og elsker jer for jeres trofasthed.

Må Herren vedblive at velsigne jer.

PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH
af Det Første Præsidentskab

Tale ved hovedmødet ved Hjælpeforeningens årlige Generalkonference, den 28. september 1966

Mine kære søstre, det er et privilegium for mig at tale til jer ved denne konference, og jeg er taknemmelig, fordi Præsident McKay gav mig den opgave at overvære dette møde. Det er i sandhed et vidunderligt syn, jeg har for mig af alle I gode søstre, som er kommet sammen fra alle dele af verden for at være med til denne konference. Jeg lykønsker jer med jeres tro og jeres retskaffenhed, og jeg ønsker at sige til jer, at vi til stadighed beder for jer. Det er et vidunderligt arbejde, I udfører, og Profeten var sandelig inspireret af Herrens Ånd til at give Kirken en organisation som Hjælpeforeningen. I har et stort værk at udføre. Vi vil gerne, at I skal forstå, at det arbejde, I udfører, tilfulde påskønnes af (brødrene blandt) Kirkens Generalautoriteter.

Der burde ikke findes et eneste hjem nogen steder i verden, hvor ikke Bibelen findes. Der er ikke et hjem, hvor ikke Mormons Bog bør findes. Jeg taler her om Sidste Dages Helliges hjem. Der burde heller ikke være et hjem, hvor ikke Lære og Pagter og Den kostelige Perle findes. Lad dem ikke stå på hylderne eller låst inde i et skab, men lad dem ligge frit fremme, så man nemt kan få fat i dem, således at familiens medlemmer har adgang til dem og til at sætte sig ned og selv læse og studere Evangeliets principper.

Jeg tror, at mange Sidste Dages Hellige — vore søstre såvel som vore brødre — er under Herrens fordømmelse, fordi Han har givet os så meget, som vi i øjeblikket har behov for, og som er nødventigt for vor frelse, og dog er det således, at flertallet af os ikke studerer — hvis jeg da har fået den rigtige opfattelse — vi jager ikke efter disse ting, og derfor er vi i fare, vi er i fare for at blive vildledt.

Vi skal efterleve sandheden, det vil sige sandheden i Jesu Kristi Evangelium. Det burde være det allerbedste i verden for os, og hvorfor skulle det ikke være det? Følgende ord passer så smukt her: " (De er) kostelige fremfor guld, ja, fint guld i mængde, søde fremfor honning og kubens saft" (Salme 19:11).

Hvor mange af os har den fornemmelse? Er de så søde, som her nævnt? Søstre, hvis de ikke er det, har vi kun os selv at takke for det.

Jeg vil stille jer et spørgsmål, og I kan besvare det for jer selv: Hvem skulle have en bedre forståelse af Evangeliets fundamentale principper end moderen i hjemmet? Jeg ved det i hvert fald ikke. Hvorfor? Fordi det er hende, der er mere sammen med sine små børn, end faderen er, hvis hun da opfylder sin pligt, som hun bør opfylde den; og det er hende, de kommer til med deres spørgsmål. De sætter sig på hendes skød, og det er derfor, hun bør belære dem. Hun kan gøre et langt bedre arbejde end faderen, men jeg undskylder ikke faderen. Det er lige så meget hans ansvar at sørge for, at børnene opdrages i lys og sandhed, som Herren har sagt. Herren har placeret det ansvar hos os. Han har sagt det meget bestemt, og Han gav os også den advarsel, at det er børnenes forældre, som vil komme til at svare for det, hvis deres børn farer vild som følge af, at de har ignoreret dette ansvar.

Det, jeg nu vil sige, sagde jeg lidt om ved Hjælpeforeningens konference i 1962, men det kan ikke skade at gentage noget af det. Undervis jeres børn! I gode mødre, I skal lære jeres børn dydighed, kærlighed og barmhjertighed, og de skal lære det lige fra deres tidligste barndom. De skal gøres opmærksomme på de faldgruber og farer, der er så fremherskende verden over. Vi lever i en ond verden, det opdager I, når I læser aviserne, og de giver os endda kun en brøkdel af, hvad der foregår. Ondskaben tager overhånd. En af mine gode brødre, som havde den forret at tale for nogle år siden, sagde: "Kærligheden er død." Jeg håber, at det ikke gælder dydigheden.

Tidens tendens er til det onde. Jeg beklager, og jeg ved, at min brødre også beklager de verdslige tendenser, som Sidste Dages Hellige kopierer og efterligner i hvert fald i deres påklædning, hvad kvinderne angår.

I mødre i hjemmene, har I den vane at lade små børn løbe omkring sparsomt påklædt, faktisk nøgne, eller i hvert fald næsten nøgne, blot fordi vejret er varmt? Og så vokser de op med den vane, det vil sige, at de tror, at der ikke er noget forkert i at stille deres legemer til skue. Hvorfor gav Herren Adam og Eva klædninger? For at de skulle klæde sig på, og Herren kan ikke lide nøgenhed. Jeg tror ikke, at Sidste Dages Hellige skal følge verdens moder og usømmelighed. Vi er Herrens folk.

Han forventer, at vi lever et rent, dydigt liv, at vi holder vore tanker og vore sind rene, og at vi er trofaste i efterfølgelsen af alle de andre af Hans bud. Hvorfor skal vi dog følge verden, hvorfor kan vi ikke klæde os sømmeligt, hvorfor kan vi ikke gøre de ting, som Herren vil have, vi skal gøre?

Jeg prøver ikke på at finde fejl hos nogle af jer gode søstre, som er her, og det, jeg siger, passer måske ikke på en eneste af jer, for I er de kvinder, som er aktive. I er de kvinder, som underviser og leder. Jeg taler ikke specielt til jer, men til søstrene overalt i Kirken og for den sags skyld også til fædrene. Når I går rundt og besøger hjemmene, kan I så ikke gøre noget for at tilskynde mødrene til

at belære deres børn, til at læse Skrifterne for dem og opdrage dem i lys og sandhed, som Herren har sagt?

I søstre har et herligt værk at udføre i jeres arbejde med søstrene i Kirken og med at lære dem at følge vor evige Faders befalinger. Frelseren sagde: "Hvis I elsker mig, da hold mine befalinger!" (Joh. 14:15.) Aldrig i verdens historie har nødvendigheden af at holde Herrens befalinger været mere tydelig end i vore dage.

I gode søstre spiller en rolle i denne store opgave, det er at udvirke retfærdighed og sandhed og kærlighed til Gud i Kirkens medlemmers hjerter. Vi bør være taknemmelige for, at vi lever i denne tid, uden hensyn til al den frygt, ængstelse og vanskelighed, der kommer over os på grund af de tilstande, der hersker i verden,

Vore søstre har lige så megen ret til den Helligånds inspiration til hvad de har brug for, som brødrene har. De har ret til profetiens gave vedrørende de ting, som det er nødvendigt for dem at vide, ganske som brødrene. Når de beder, skal de bede inderligt, i forventning om svar på deres bønner. Herren vil høre dem, hvis de er oprigtige og sande, akkurat som han vil høre brødrene.

Kvinderne har stemmeret inden for Kirkens styre. Når nogen bliver udtaget til et embede, beder vi ikke alene brødrene om at stemme, men vi beder hele forsamlingen om det. Kvinderne har ret til håndsoprækning. De har ret til at tale. Og det var gennem den Almægtiges inspiration, at Hjælpeforeningen blev stiftet.

Vi lever i en tid med forstyrrelse, strid og tummel. Jeg tror aldrig, verden har oplevet noget lignende. Der kan have været værre tider, men jeg kender ikke noget værre, og har ikke læst om noget værre end det, vi oplever i vore dage i form af lovovertrædelse, menneskenes egoisme, begærlighed, ambitioner og venden sig bort fra troen på Gud. Jeg tror, at vi i vor tid er ved at komme i en meget alvorlig situation — jeg taler om verden — med hensyn til de nævnte begreber.

Det er min mening — og i den retning har jeg en meget stærk mening — at denne verden hastigt er ved at nå det punkt, da ugudelighedens bæger er fuldt. Jeg tror, at meget onde dage hurtigt nærmer sig os. Vi trænger til hjælp fra vore søstre, I gode søstre i Hjælpeforeningen, til at hjælpe os med at forkynde den evige sandheds principper, ligesom vi har brug for ældsterne i Kirken. I kan gøre det gennem jeres organisation. Mange af vore søstre trænger til at blive undervist; det samme gælder brødrene. Vi har søstre i Kirken, som er ved at miste troen, søstre, der elsker verden mere end de elsker Guds Rige. Der er meget, meget arbejde for søstrene i Hjælpeforeningen at udføre.

I dag er tilstanden sådan blandt vore unge, at vi, såvidt vi kan se, må gøre noget for at prøve at holde dem på lysets og sandhedens vej og få dem til at forsage det onde. Jeg håber, at vore gode søstre i Hjælpeforeningen vil stå sammen med os i denne bestræbelse i stedet for at spilde tiden med så mange unødvendige ting, medens deres børn strejfer om på gaderne.

"Hver menneskeånd var uskyldig i begyndelsen, og da Gud havde forløst mennesket fra faldet, blev menneskene i den spæde alder atter uskyldige for Gud." (L. & P. 93:38.)

Det bør vi erindre; men her møder vi vanskeligheden:

". . . den onde kommer og borttager lyset og sandheden fra menneskenes børn på grund af ulydighed og fædrenes traditioner." (L. & P. 93:39.)

"Men jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed." (93:40.)

Således lyder befalingen til Kirkens medlemmer. Vore søstre i Hjælpeforeningen såvel som i de andre organisationer kan hjælpe os i denne sag ved at sørge for, at Sidste Dages Helliges børn er lydige mod vejledning, forstår sandheden, vandrer i dens lys, lærer at bede og have kærlighed til deres medmennesker.

Vi ønsker ikke, at vore søstre skal have nødigt at forsømme deres egne familier på grund af de opgaver, der gives dem i Kirkens organisationer. Vi ønsker ikke, at en eneste af søstrene i Hjælpeforeningen skal komme til sine møder og samtidig overlade børnene til at løbe på gaden. Hvis hendes pligter i Kirken kræver hendes opmærksomhed, så må hun sørge for, at der bliver set efter børnene, hvis hun har nogle, så de kan være beskyttet, lære at bede, at være trofaste og sande og blive opdraget i lys og sandhed. Det er vort ansvar. Nej, vi ønsker ikke, at nogen søster skal forsømme sin stilling, men vi ønsker heller ikke, at hun skal passe den på bekostning af børnene, hvis hun skal gå fra dem og lade dem være ubeskræftiget eller overladt til dårligt selskab. Lad os sørge for, at de bliver beskyttet, hvis vi bliver kaldet til en stilling i Kirken.

Vi lever i en ond verden. Jo, jeg ved godt, at der er gode mennesker i verden. Men Herren siger, at den er ond, og når Han siger, at den er ond, så tror jeg også, at jeg må sige det, og jeg tror, at den bliver værre for hver dag.

Vi har mange opgaver, men der må ikke være nogen af dem, der får os til at forsømme vore hjem.

Når I nu kommer hjem, søstre, så lær jeres gode søstre i stavene og warderne at vise lidt mere interesse for de åbenbaringer, Herren har givet os vedrørende vor ophøjelse, og må Herren velsigne jer dertil. Jeg er taknemmelig for jer, for det arbejde, I udfører, for jeres loyalitet og for disse gode, retskafne søstre, som præsiderer og leder jer i jeres arbejde.

Som I alle ved, har Herren oprettet denne organisation til opbyggelse og styrke for sit Rige sammen med de andre organisationer. Jeg er vis på, at jeres gode brødre, hvoriblandt jeg regner mig, elsker jer for det store arbejde, I udfører, og for jeres hjerters retskaffenhed. Vi beder for jer, vi støtter jer, vi ønsker, at I skal vandre i lyset og i forståelse af Jesu Kristi Evangelium.

Jeg ved, at Præsident McKay ønsker, at jeg skal give jer hans velsignelse sammen med min egen, at Herren fortsat vil velsigne jer, I gode søstre, i alt, hvad I foretager jer, og må Han velsigne jer med sundhed og styrke til at videreføre dette store Hjælpeforeningsarbejde, er min bøn i Jesu Kristi navn. Amen.

SØNDAGSSKOLE

Menneskets herlighed

AF LOWELL L. BENNION

En lærer trænger ofte til at minde sig selv om at menneskets herlighed — såvel som Guds herlighed — er intelligens. Hans elever savner måske på det legemlige plan en hjorts ynde, en kats smidighed, en fugls vinger eller et fårs pels. Hvad de besidder, der er enestående, er deres værdifulde tanker som menneskelige væsener og Guds børn. Af tanken afhænger ikke alene deres rige tilfredsstillelse af forstanden men lige så meget tilfredsstillelse af deres følelser.

Hvilken vidunderlig ting er et barns altomfattende videbegærlighed, dets uendelige spørgsmål, dets tilfældige undersøgelser, dets uvilje mod at lukke øjnene for at sove, dets umættelige kærlighed til eventyr. Lige så fængslende er unges stærke følelser, der alt for ofte fører til åndsforladt og ufrugtbart jag, som ikke opfylder den unges inderste behov.

For at være frugtbringende må undervisning på en eller anden måde gøre tankerne levende, den må være åndeligt vækkende. Det er lige så sandt, når det gælder undervisning i Evangeliet såvel som hverdagsundervisning. Det samme barn går i kirke og skole og kan kede sig forstandsmæssigt begge steder. Evangeliet omfatter andre ting end de fornuftsmæssige — det omfatter tro, kærlighed og forbindelse med Gud og mennesket — men også disse er afhængige af tanken. Frelseren lærte os at elske Gud af hele vort sind såvel som af hele vort hjerte og hele vor sjæl.

Mit Rige for en ny Ide.

Når en person, barn, ung eller voksen kommer i søndagsskole, har han ret til og et behov for at lære noget nyt og vidunderligt. Det vil han opleve, hvis læreren, når han forbereder sig, spørger sig selv: "Hvilket nyt begreb vil min klasse lære i dag? Hvilken belærende erfaring kan jeg give dem?" Hvad læreren ikke levendegør i sin lektie, ser hans elever sandsynligvis ikke.

Jesu Kristi Evangelium er mad og drikke for sindet såvel som for sjælen. I det mindste fra 12 års alderen udfordrede Jesus endog vismændene med sine udtalelser. Hans ord var hverken kedelige eller uden liv, men friske, levende og smukke, så de fik hans tilhørere og kritikere til at tænke og undre sig.

Spørgsmål

1. Hvordan bærer læreren, der underviser i Evangeliet, sig ad med at vække sine elevers tanker?

(a) Hvilke metoder er frugtesløse og skuffende?

(b) Hvilke metoder er opbyggende?

Ovennævnte spørgsmål kan ikke fuldt ud besvares i en bog eller ved et helt livs studium. Her kan vi kun foreslå nogle få ting for at stimulere lærerens egne tanker.

Veje der bør undgås.

(1) Det tjener ikke noget formål at brede sig over ting, der ikke har forbindelse med de grundlæggende begreber eller tilværelsen selv. At lære lange anelister, dimensionerne af Jerusalems tempel, ja selv udenad-læren af skriftsteder for færdighedens egen skyld er problematiske aktiviteter.

(2) Læreren bør heller ikke opholde sig ved det ukendte, som f. eks. fortabelsens sønners skæbne, hvor de ti stammer befinder sig, Mormons Bogs geografi, forsøge på at udfylde huller i historien, fantasere over Jesu liv eller diskutere hvorledes vor himmelske Fader er blevet Gud.

(3) Når man diskuterer problemer, bør læreren undgå at blive indblandet i påstande eller udtalelser, som ikke fører til opbyggelse. Det er måske lige så meget et spørgsmål om indstilling, som om et valg af emne.

Måder til at stimulere opbyggende tanker

(1) Definer Deres udtryk. Det er en klog fremgangsmåde ved alle frugtbringende samtaler. Selv velbekendte benævnelser som Evangelium, nåde, kærlighed, tro, ydmyghed, trænger til afklaring og fælles opfattelse i klassen, før der kan afholdes en intelligent diskussion.

(2) Skriv nye ord på tavlen. En lærer for 12 årige gør det hver søndag, og de unge kan lide at lære hvad ordene betyder og udvide deres ordforråd, deres kundskaber og kendskab til Evangeliet.

(3) Udforsk det kendte. Hjælp eleverne til at få dybere forståels af de grundlæggende principper: Tro, omvendelse, dåb, bøn, kærlighed — i stedet for at gå let hen over det eller fortabe sig i mysterier.

(4) Prøv på at hjælpe eleverne til at bruge Evangeliet i deres eget liv. Få profeternes og Jesu lærdomme fra skrifterne og fortiden ind i nutiden i Sørens og Karins liv.

(5) Tænk på undervisning som en måde at lære. Giv medlemmerne i Deres klasse enhver anledning til at stille spørgsmål og til at besvare dem. Lad dem selv finde svarene på udtænkte spørgsmål, lyt og respekter deres svar, bliv endog begejstret for dem engang imellem.

Øvelsessang

"O sig, hvad er sandhed?"
Nr. 185 i Den blå Sangbog.
Tekst: John Jaques.
Musik: Ellen Knowles Melling.

I Johannes-evangeliet læser vi beretningen om samtalen mellem Jesus og Pilatus:

Pilatus gik nu igen ind i borgen, kaldte Jesus for sig og sagde til ham: "Er du jødernes konge?"

. . . Jesus svarede: "Du har ret, jeg er en konge. Dertil er jeg født, og dertil er jeg kommen til verden, at jeg skal vidne om sandheden. Enhver, som er af sandheden, hører min røst."

Pilatus siger til ham: "Hvad er sandhed?" Da han havde sagt dette, gik han igen ud til jøderne, og han siger til dem: "Jeg finder ingen skyld hos ham." (Joh. 18:33, 37, 38.)

Broder John Jaques (1827—1900) blev født og døbt i England. Han drog over sletterne med Martin-håndkærre-kompagniet, hvor mange mistede livet under voldsomme snestorme i Rocky Mountains. Broder Jaques' ældste datter var blandt dem, der omkom, før hjælpen nåede frem. Snart efter, at han var ankommet til dalen, blev han kaldet til at vende tilbage til England som missionær, og i næsten tyve år var han assistent til Kirkens historieskriver.

I denne sang hæver han sandhedens skønhed, fortræffelighed og evige egenskaber til skyerne. Ældste James E. Talmage forklarer meget overbevisende de forskellige værdier, der forbindes med forskellige former for sandhed:

"Al sandhed er værdifuld, ja, ubetalelig på sin plads; men med hensyn til deres anvendelsesmuligheder er nogle sandheder af uendelig større værdi end andre. En købmands fremgang afhænger af, om og hvorledes han forstår at anvende handelens principper; kendskab til navigationslovene er nødvendig for sømanden. Landmanden må kende afhængighedsforholdet mellem jordens kvalitet og afgrødernes værdi. Ingeniøren og astronomen må have kendskab til matematik. På samme måde er personlig kundskab om Gud nødvendig til frelse for hver eneste menneskesjæl, der er kommet til skels år og alder. Man bør derfor ikke undervurdere værdien af teologiske kundskaber. Det er tvivlsomt, om man kan overvurdere vigtigheden deraf."

Denne meget sigende sang blev af Ellen Knowles Melling forsynet med en fyndig, virkningsfuld melodi. Hun var skotte, omvendt til Kirken af broder Jaques.

Til Sanglederen:

Må vi anbefale, at man lægger mærke til det anførte tempo, som er 76 metronomslag i minuttet. Prøv desuden at holde stærkt fast på rytmen. Forestil Dem en parademarch med dæmpede trommehvirvler og en vældig hær af sandhedssøgere, der marcherer frem efter musikken. Der er intet, der som rytme kan "styrke rygraden" i musikken. Den giver udførelsen en fornemmelse af myndighed. Som det blev sagt om Jesus: " . . . thi hin lærte dem, som en der har myndighed . . ." (Matt. 7:29). Lad os derfor lede denne sang med rytmisk myndighed.

Der findes ét fermat. Det er ikke noget rigtigt fermat, så regn blot noden for en halvnode og giv den nøjagtige værdi af to slag. Bryd ikke marchrytmen.

Til Organisten:

Denne sang fortjener at blive spillet godt, fordi vi som et folk holder meget af den sang. Vi anbefalter, at De øver den med metronom. De vil få megen glæde af denne sang, når De gør Dem umage med den.

For ikke så lang tid siden havde jeg den glæde at have dr. Wernher von Braun, den fremragende raketvåbenekspert, på besøg. Han kom til Salt Lake for at holde forelæsning for videnskabsmændene på "University of Utah" og var bagefter henne og se Tabernaklet, hvor jeg spillede på orglet for ham. Jeg inviterede ham til at sidde på orgelbænken til højre for mig, så han kunne se, hvorledes man arbejder med sådant et orgel. Da jeg var færdig, indbød jeg ham for spøg til at spille en sonate med den tanke, at han måske som alle andre ville sige "Nej", fordi han aldrig i sit liv havde spillet orgel og heller ikke ville kunne klare at begynde på det nu.

Men til min forbavselse og glæde flyttede han sig midt ind på bænken og beyndte at spille "Vor Gud han er så fast en borg". Han spillede den udenad, idet han kunne huske den fra sine unge år, hvor han sikkert havde spillet den på klaver.

Jeg tror, at det ville være godt for vore sangere at bestræbe sig for at synge flere sange udenad. Det er herligt at kunne drage værdifulde og smukke tanker, formet til poesi, frem fra erindringens forrådskammer.

— Alexander Schreiner.

NADVERVERS FOR AUGUST MÅNED

Senior-Søndagsskolen:

". . . du skal gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag . . ." (Lære og Pagter 59:9).

Junior-Søndagsskolen:

"Vi nyder brødet og vandet til vidnesbyrd om, at vi erindrer Jesus Kristus." (Journal of Discourses, Vol. II, page 40.)

At farve giver mulighed for at udtrykke følelser i højere grad end nogen anden aktivitet. En klog lærer vil lære meget ved at iagttage barnets egen interesse i sin farveopgave.

Når en treårig forlader den velkendte moderlige omsorg og familie for at komme i en ny situation med fremmede, er hans underbevidste reaktion:

Hvem vil elske mig?

AF ADDIE L. SWAPP

Når et tre års barn forlader sin mor i nogle få timer om søndagen for at gå i søndagsskolens babyklasse, bliver det stillet overfor en usædvanlig situation. Denne overgang er meget vanskelig for nogle børn.

Nylige undersøgelser har i højere grad end før gjort os opmærksom på, at et barns første år, er fyldt med skuffende oplevelser og forvirrende fristelser. Lois Barclay Murphy drager efter 12 års iagttagelser og studium den slutning, at der eksisterer få normer for et barns opførsel; hvert barn er en ener og selvstændig i sin reaktion overfor nye situationer.

Forældre og lærere forventer ofte at den 3 årige tager andres venlige interesse for givet og handler derefter. Fra barnets synsvinkel kan nye mennesker, steder og oplevelser sjældent mødes så ligetil. Barnets individuelle reaktion er et resultat af dets egne, selvstændige forudgående erfaringer.

Nogle børn kommer til søndagsskole ivrige efter alle de nye vidundere. Andre synes at vente det værste og trænger til en hel del kærlig omsorg. Nogle er forvirrede. Andre er måske fjendtlige, fornærmede eller tavse. Barnets følelser overfor nye oplevelser kommer indefra. Truslen om adskillelse fra mor og familie virker forstyrrende. Vi behøver at vise særlig opmærksomhed og tålmodighed overfor dem, hvis opførsel tyder på, at de er bekymrede. Måske forstår de ikke at omgås andre eller more sig med andre børn.

Vi kan opregne et barns usikkerhedsfølelse med disse spørgsmål: Hvem vil hjælpe mig? Er jeg i stand til at gøre hvad der forventes? Vil jeg være i stand til at kontrollere mine følelser og handlinger? Vil jeg blive skældt ud eller straffet? Hvem vil elske mig, og hvem kan jeg vise kærlighed?

Når et barn kommer i første klasse, kommer han med en baggrund der helt er hans egen. Lad os lære om ham, så kan vi sammen arbejde os fremad.

Den rolle billedet spiller

Lektier og historier vil kun være af interesse og have nogen mening, når både børn og lærere deltager. F. eks. begynder forklaring af billedet "En lykkelig Familie", med, at lærerinden får børnene til at tale om deres familie. Hun bør hjælpe dem med at huske personlige oplevelser som baggrund for at levendegøre historien fra billedet.

Nogle børn gør måske ikke ret meget mere end at nævne personerne. Mere modne børn vil stille spørgsmål. De kan fortælle hvad personerne bestiller, hvordan de føler. De opfatter familieforholdet.

At have niveauet for reaktionen overfor billeder og hjælpe børnene med at udtrykke sig, er de første formål med at præsentere lektierne.

Byggeklodser giver en god anledning for udfoldelse, især for det bange og generte barn, som har behov for at føle, at han kan skabe noget.

Lektier og billeder bliver kun betydningsfulde, hvis både lærer og elever tager del i historiens oplevelser.

Skabende oplevelser

Der findes ikke noget mere vidunderligt end at se mindre børn fuldkommen opslugt af at udtrykke sig på skabende måde. Udfoldelse af skabende arbejde kan få et barn til at føle, at han eller hun er i besiddelse af talenter og har gode ideer. Her er nogle måder at hjælpe ham til barnets videre udvikling:

1. Bevægelse til musik (en pladespiller med nogle få omhyggeligt valgte numre) bidrager til at forøge alle børns erfaringer.

2. Byggeklodser for tre-årige rangerer højt i alle offentlige børneskoler. Stedse flere lærere bliver klar over den værdi byggeklodser har som hjælp til personlig udfoldelse og følelsesmæssig afslapning, særlig for et frygtsomt, sky, stille barn som har vanskeligt ved at føle sig som en del af gruppen. Bare det at have en ide, gør at han føler sig godt tilpas. Han er begyndt at tænke. Han er ved at få sine egne meninger og ideer.

3. Nogle få udvalgte bøger, tiltrækkende fremvist, vil vinde børnene. Et barn der ikke morer sig med andre børn; et barn som ikke viser interesse for lektierne, eller et barn der er fjendtlig og tilbageholdende, kan altid blive hjulpet til at ændre holdning og udvikle interesse for andre, når en varmt interesseret lærer glæder sig over bøger sammen med ham.

4. Store farveblyanter med tilhørende ark papir er udmærkede til at stimulere interessen for skabende oplevelser.

5. At farve giver børnene anledning til at udtrykke deres inderste følelser. Store individuelle forskelle ses i små børns måde at farve på. En opmærksom lærer vil få den bedste forståelse af barnets indstilling ved at iagttage dets opførsel i den situation og ved at lytte til dets egen forklaring om sit billede. Vær kritisk indstillet over for farvebøger og duplikerede prøver. Vi bør hjælpe børnene til at blive opfindsomme, ikke afhængige, men ikke tvinge dem til at forsøge at nå længere end deres evner rækker.

Vi svækker ofte børnene, når vi forsøger på at få dem til at udrette, hvad de endnu ikke evner. De ønsker at føle sig store, for vanskelige lektier får dem til at føle sig små. Hvis vi ignorerer viljen til at lære, løber vi den risiko at ødelægge fællesskabet.

Når en 3-årig kommer ind i klassen i junior søndagsskolen og begynder et nyt afsnit af sit liv, bør læreren møde ham med glad forsikring om at hans behov vil blive tilfredsstillet.

■

Gensidig Uddannelses Forening byder denne lejlighed velkommen til at give jer andel i nogle tanker og lidt vejledning vedrørende Kirkens store ungdomsprogram. I tilknytning til vore lederes inspirerende ord vil denne afdeling indeholde særlig vejledning for G.U.F. ledere og lærere og opmuntring til alle medlemmer. Vi vil også fra tid til anden præsentere programmer, som er blevet succes i G.U.F. over hele verden. Vi håber meget, at dette materiale vil blive trykt på lige så mange sprog, som der er kirkemedlemmer, og at det vil resultere i et mere ensartet og effektivt ungdomsprogram.

Fremhæv det positive!

For nogen tid siden besøgte vi et fængsel. Idet vi gik igennem de forskellige afdelinger, strakte vor guide sig så vidt, at han opremsede hele institutionens reglement. Da han så, at vi ikke blev imponerede, standsede han et øjeblik lidt ærgerligt med den lange opremsning af "forbudt" og "ikke tilladt" for at spørge os, om vi havde nogen spørgsmål eller kommentarer. Det kom noget bag på ham, da vi spurgte: "Hvad kan De så opremse som tilladt og anbefales?"

Idet vi lyttede til regler, forskrifter, forbud og de dermed påfølgende straffe, slog det os (måske mere fangerne end os), om ikke det var lykkedes, at skabe det fuldstændige indtryk af, at alt hvad der her krævedes var at gøre ingenting. "Husets" regler synes at være imod alt og alle.

Præsident David O. McKay har klogt vist os vejen, da han sagde: "Et menneskes succes eller fiasko, lykke eller ulykke, afhænger af, hvad det søger og hvad det vælger." Det er nødvendigt, at vi husker denne sandhed, at mennesket, ligegyldigt hvor det befinder sig, ikke kan få succes eller blive lykkelig, medmindre det søger og vælger.

G.U.F. ungdom over hele verden fortjener i dag mere end nogen sinde ledere, som vil fremhæve det positive, som vil søge og vælge. ". . . Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der er godt eller prisværdigt."

Lad os lære og fremme at tænke og at leve positivt, at søge positivt og at vælge positivt. Lad os vise gennem vort daglige liv, at den rette vej er den lykkelige.

Heldige er de unge i G.U.F., som effektivt har lært at ". . . mennesket er til for at nyde glæde." Uheldigt stillet er den dreng eller pige, som oplæres i at tro, at lærere og organisationer eksisterer for at skabe og gennemtvinge et reglement af forbud.

Da profeten Joseph Smith skrev trosartiklerne til brug og nytte for verden, bekendtgjorde han, hvad Kirken står for ved magtfuldt og positivt at indlede med "Vi tror" og "Vi kræver".

Lad os beslutte os til, gennem et sundt og positivt eksempel, at lære vor ungdom, hvilken velsignelse det er at være en Sidste Dages Hellig. Ungdommen af i dag er på vej og det er vort privilegium og kald at føre dem videre i en positiv retning.

Marvin J. Ashton

G.U.F. programmets mål

Efter at den 12-årige Jesus havde været sammen med de lærde i Jerusalems tempel, er den næste nedskrevne beretning i hans liv hans dåb, da han var tredive år. De atten år af et menneskes liv, fra det er 12 år til det er 30 år, er yderst vigtige. Gennem disse år udvikler hvert enkelt menneske sig fysisk og gør erfaringer, som vil øve stor indflydelse på resten af dets liv.

Der er kun en enkelt sætning i skrifterne, som fortæller, hvad der skete i disse atten år af Frelserens liv. Vi er Lukas stor tak skyldig, fordi han har skrevet:

"Og Jesus gik frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker." (Luk. 2:52)

Her i een sætning har vi formlen for menneskets fire udviklingsfaser, der fører til den fuldt udviklede personlighed.

1. At gå frem i visdom er at udvikle sin intelligens — at lære og fatte meningen med livet og forstå den verden, vi lever i.

2. At gå frem i vækst er at udvikle sig fysisk — at nyde den glæde til hvilken vi var skabt. Vi skal være i besiddelse af et stærkt, rent og sundt legeme. Paulus henviser til vort legeme som ". . . Guds tempel".

3. At gå frem i yndest hos Gud er at udvikle sig åndeligt. Mennesket består af legeme og ånd. Det er nødvendigt at lære og adlyde Guds åndelige love, hvis vi vil fuldende målet for vor skabelse.

4. At gå frem i yndest hos mennesker er at lære at indordne sig. Det er vigtigt i vort samfund at vide, hvorledes man begår sig blandt andre mennesker.

G.U.F.'s program er formet således, at det kan hjælpe hver enkelt i Kirken til at få denne udvikling. Lektiematerialet i hver aldersgruppe er tilrettelagt således, at det kan udvide forståelsen af livets vigtige aspekter. Der bliver lagt stor vægt på åndens dannelse. Medlemmerne bliver opmuntret til at lære om Gud og at få et vidnesbyrd om Jesu Kristi mission og om Joseph Smiths indsats ved genoprettelsen af Hans kirke.

Gennem sportsprogrammerne, lejrlivet, lege og andre aktiviteter fremmes deltagernes fysiske vækst og udvikling. Musik, dans, drama og taleprogrammer medvirker til at lære deltagerne indordningen og samarbejdets kunst.

G.U.F. er et positivt program, som kan hjælpe dig til at nå det mål, det er at ". . . gå frem i visdom og vækst og yndest hos Gud og mennesker." Det er et ærgerrigt program, fordi det er et højt mål, der virkelig er vært at stræbe efter.

Hvordan?

Alt for ofte forfordeles "hvad" fremfor "hvordan". En uerfaren person bliver kaldet til at arbejde i G.U.F. og for det meste får han at vide hvilket stort ansvar, der nu hviler på hans skuldre, men ikke hvorledes han skal løfte det. Noget af det han spekulerer mest på er:

Hvordan får han fat på de passive unge?

Hvordan lærer han om programmet?

Hvordan skal han skaffe sig sine materialer?

Hvordan kan han effektivt lede de andre?

Hvordan lærer han om S.D.H. standarder?

Hvordan kan han effektivt give en lektie?

Hvordan skal han begynde en lektie for at fange klassens opmærksomhed?

Hvordan kan han opmuntre til at tage del i klassen?

Hvordan kan han fange interessen?

Hvordan skal han slutte klassen så eleverne vil være ivrige efter at føre teori ud i praksis?

Hvordan skal han fordele de forskellige ansvar?

Hvordan skal han udføre sine pligter, hvis han udpeges til formand for en komité?

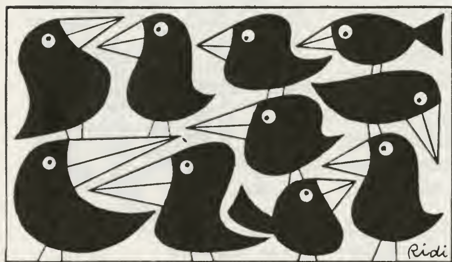
Hvordan leder man et møde? Planlægger en dagsorden?

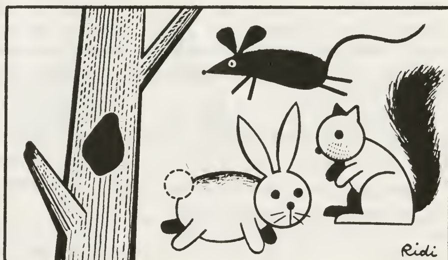
Hvordan er ungdomsrådet sammensat?

Alle disse spørgsmål og mange flere er vigtige, hvis han skal blive en dygtig leder. En god måde at lære hvordan, er at lære direkte af en anden. Den ansvarshavende på det pågældende område sætter sig ned sammen med den nye, der er blevet kaldet til at arbejde i G.U.F., demonstrerer hvordan, udleverer materialer og besvarer hans spørgsmål. En god hjælp at henvise til er nu "Den lille G.U.F.". En anden måde er at holde seminars, hvor der undervises i leder-kundskab og de forskellige aktiviteter og arbejdsområder i G.U.F.

Et rigt udbytte vil blive resultatet af en sådan indsats, og der vil blive opbygget et stærkt lederskab. G.U.F. programmet er en enestående plan som fremmer udviklingen af det åndelige, det mentale, det fysiske og det sociale. Med kaldede, dygtige ledere vil de unge mennesker i dag lære at leve som sande, trofaste Sidste Dages Hellige.

BØRNENES SIDER

Solsorterne

Hvor mange solsorter er der på billedet? ....
Kan du finde to solsorter, der er ens?
Farv deres næb rødt.
Hvor mange solsorter er tilbage? .... Farv deres næb gult.

Hvem bor her?

Hvilket dyr har sin rede i hullet i træet?

Kaninen? ....

Egernet? ....

Musen? ....

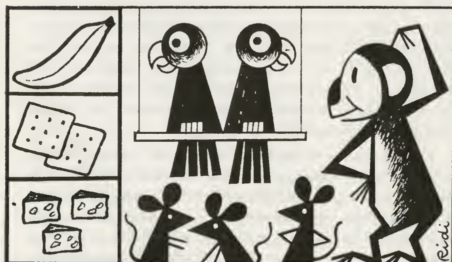
Giv dyrene at spise

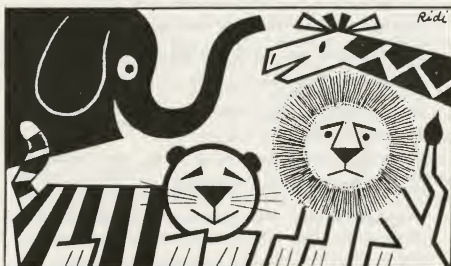
Kasserne til venstre indeholder: 1 banan, 2 kiks, 3 stykker ost. Træk en linie fra hver kasse med den rigtige føde for dyrene, så hvert af dyrene får noget at spise.

Vælg et ud

Der er et dyr som ikke hører til i denne gruppe. Hvilket er det? Hvorfor hører det ikke sammen med de andre?

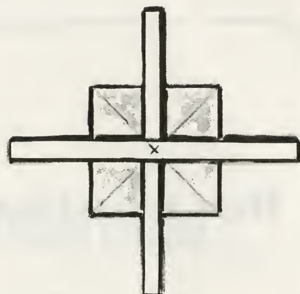
Svar: Tigeren. Tigre lever i Indien, de andre dyr i Afrika.

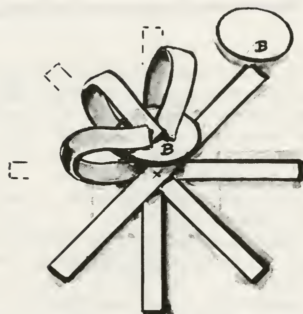

Japansk papir-sjov

AF AKIKO TANI

Fold hver af de 4 papirstrimler på midten, så der er et tydeligt mærke 16 cm fra enden. Lav et blyantsmærke på det kvadratiske 13 cm karton. Læg den første strimmel på det firkantede karton og lim folden på strimlen ved mærket i midten af kartonen. Læg den anden strimmel tværs over den anden side og lim fast på midten.

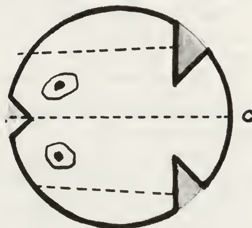
Læg de to andre strimler i diagonal på kartonen og lim dem fast på midten.

Når limen er tør, rul da strimlerne, så de danner en circel og lim dem alle til en af skiverne. Lim den anden skive ovenpå den første. Det danner en skål.

For at lave en fisk, tegner man den på den kulørte papirskive. Klip så i den faste kant og fold de punkterede linier.

Lav en svær knude i enden af tråden. Træk nålen gennem fiskens bagside og træk tråden igennem til knuden.

Lav en anden knude på tråden cirka 4 cm fra fisken. Træk nålen gennem de to skiver og træk tråden til den anden knude.
The Childrens Friend, January 1967.

Hvad du behøver:

4 papirstrimer 1½ x 32 cm

1 firkantet svær karton 13 x 13 cm til bundstykke

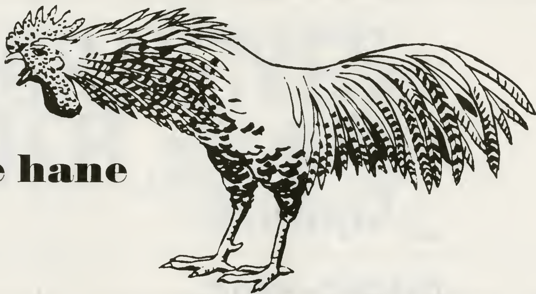
1 4 cm rund skive kulørt papır til fisken

2 andre 4 cm runde papirskiver

Nål og tråd

Lim

Den uduelige hane

AF FLORENCE WIGHTMAN ROWLAND

Rudah så ikke engang regnskyerne, der hang lavt over hans brasilianske by i Serra Negra. Han havde travlt med at betragte sin far. De stod midt i den store hønsegård, mens Papai sorterede de små haner.

Mange gange havde Papai lovet ham en som kæledyr. I dag ville Papai holde sit løfte.

Idet faderen vendte sig om mod Rudah, spurgte han, "nå, hvilken vil du ha'?"

Rudah så på hanen, der var ved at spise af et ædetrug. "Der er den, Papai." sagde han. "Det er den, jeg vil have."

Rudah's mor og hans søster Glaucia gik op til indhegningen og stod og betragtede dem.

Papai lo. "Da ikke den der ser så sjov ud," sagde han. "Den er tynd og knoklet. Den vil aldrig blive ret meget værd. Brug dine øjne. Den dér er en uduelig hane, den egner sig ikke engang til en suppegryde." Mellem latteranfaldene fortsatte hans far: "Hvis du ønsker at blive en farmer som din Papai, må du lære at udvælge kyllingerne bedre end dette."

Rudah var på grådens rand. "Jeg vil ikke spise den, Papai. Jeg vil have den som kæledyr. Jeg kan lide den."

Hvordan kunne han forvente at Papai ville forstå, at grunden til at han valgte netop den, var fordi den så så latterlig ud. Han havde haft ondt af den.

Hans mor sagde: "Du lovede," påmindede hun Papai. "Du sagde, at han måtte få en af hanerne. Godt, han har valgt."

Papai klarede sin stemme meget støjende, som om han tilbageholdt mere latter.

"Din mor har ret," samtykkede han. "Jeg vil holde mit ord, og du vil ved at vælge forkert lære at kende de gode fra de dårlige. Jeg giver dig denne uduelige hane. Den er din."

Rudah sprang i vejret. Så tog han den lille tynde hane, der pippede temmeligt højt, op.

Glaucia kom hen til sin bror. Hun fnisede og sagde, "den er en pipper. hvorfor kalder du den ikke 'Pip'?"

Rudah smilede. "Det er et godt navn. Den skal hedde Pip." Og Pip hed den fra den dag af.

Rudah ville have været fuldstændigt lykkelig, hvis blot hans far også havde kunnet lide Pip. Han ønskede, at Papai ikke ville le, hver gang han så Pip.

Når Rudah var færdig med at hakke og luge hver dag, skyndte han sig hen til kassen, som han havde lavet til et hus for sit kæledyr. Sammen ville de spadsere på bjergstierne bag deres hjem. Hver gang Pip strejfede bort, så han ikke kunne se den, fløjtede Rudah tre gange, og Pip kom flyvende hen til ham, gned sit hoved mod hans bukseben eller hoppede op på hans skulder.

I begyndelsen havde Rudah bundet en snor om Pip's ben, men da den blev ældre og kom, når den hørte fløjtene, lod Rudah den løbe frit. Alle naboerne holdt af at se Rudah lade Pip gøre de kunststykker, den kunne.

Rudah havde kun én vanskelighed med Pip. Lige meget hvor fast Rudah fæstnede krogen på Pip's kasse, hakkede Pip tit på den og åbnede den.

Pip spiste ikke noget fra haven, og indtil nu havde Papai ikke fanget Pip blandt planterne. Men Rudah var bekymret for det.

Tidligt en morgen, lige før daggry, blev Rudah vækket ved at blive hevet i håret. Så hørte han en høj galen. Det var Pip, der stod på hans bryst og ville lege med ham. Klokken tre om morgenen var ikke det rette tidspunkt for sådanne narrestreger! Hvis Pip vækkede hans forældre, ville Papai blive meget vred. Papai kunne endog tage Pip fra ham og sætte den ind til de andre haner. Endnu værre, Papai kunne give den til mor til suppegryden.

Rudah kravlede ud af sengen, idet han prøvede at lokke Pip til at komme hen til sig. Pip holdt sig ude af rækkevidde, baskede med vingerne og galede. I dette øjeblik snublede Papai søvnigt ind i værelset.

"Den uduelige hane," rasede han, hans stemme var fyldt af vrede. Han prøvede også at fange Pip. "Fæstnede du ikke den krog?"

"Jo, Papai," forklarede Rudah," men Pip er meget dygtig. Den ved, hvordan man åbner den."

Rudah fløjtede. Pip adlød ham denne gang og fløj op på hans skulder.

"Jeg er virkelig ked af det, Papai," sagde Rudah, idet han skyndte sig hen til døren. "Jeg vil sætte ham tilbage, og jeg vil sætte krogen sikkert fast."

Faderen brummede og gik i seng igen.

Så snart Rudah kom ud i gården, vidste han, at der var noget galt. Pip blev ved med at hakke ham i håret og baske med vingerne. Da var det, at Rudah lugtede røgen. Den sivede ud fra ladedøren. På en eller anden måde, hvordan det så er gået til, havde hanen valgt det rette tidspunkt at vække ham på.

"Papai! Mor," råbte Rudah så højt han kunne. "Kom hurtigt. Laden brænder."

Papai kom løbende. Mor kom løbende.

"Få fat i naboerne," råbte Papai. Både han og mor begyndte at fylde spandene ved brønden. Glaucia løb afsted for at vække de nærmeste naboer. Rudah var løbet i den anden retning efter hjælp. Efter at Rudah vendte tilbage, åbnede han for hønsegården og jagede hønsene ud i kartoffelmarken. Glaucia førte koen i sikkerhed. Snart var ilden slukket. Den havde kun ødelagt en lille sæk hø.

Papai smilede til alle og takkede dem for hjælpen. Så tilføjede han, "havde det ikke været for den uduelige hane, ville laden være brændt ned til grunden." Pip tronede på Rudah's skulder. Selv om den ikke så ud som en helt, var den det dog!" Jeg formoder," sagde Papai, "at jeg ikke mere bør kalde den en uduelig hane."

Han rakte hånden ud og strøg Pip's hals. "Du er en virkelig god lille hane alligevel."

"Hørte du det?" spurgte Rudah. "Papai kan lide dig!"

Vidste du det?

AF NANCY M. ARMSTRONG

En bestemt lille baby i dyreriget bliver befordret som en prins, når den rejser. Den bliver transporteret i en hængekøje på ryggen af en uddannet barnepige. Dens mor følger tæt efter, idet hun med sine store brune øjne holder øje med baby. Dyrenes ejer vogter også; denne baby er kostbar. Hvis den vokser op, vil den blive lige så meget værd som en prægtig hest.

En kamelunge bliver transporteret på denne fornemme måde. Skønt den er en hel meter høj og tungere end en kalv, når den bliver født, er dens ben så usikre, at den næppe kan gå. Når mor må gå med en karavane, bliver den hjælpeløse baby puttet i en hængekøje og hængt op på siden af en stor to-puklet fragt-kamel. Denne barnepige bærer måske op til en halv ton foruden, men baby vugger i denne vugge hele dagen, når dens barnepige svinger afsted med gyngende gang.

Du undrer dig uden tvivl over, hvorfor baby ikke bliver båret på ryggen af sin mor. Hvis moderen ikke kan se sin unge, selv når den var på hendes ryg, kunne hun tro, at hun havde efterladt den og stikke af til den forrige lejrplads. På kamel-barnepigen foran sig, kan hun se den. Så følger moderen tilfreds efter.

Skal mennesket leve igen?

Der er ikke noget spørgsmål, som har skabt mere spekulation gennem tiderne end den udtalelse, som Job kom med til sin ven, da han spurgte: "Om manden dog døde for atter at leve!" (Job. 14:14)

Som om det var svar på hans eget spørgsmål udtalte Job derefter: "Ak, gid mine ord blev skrevet op, blev tegnet op i en bog, med griffel af jern, med bly indristet i klippen for evigt! Men jeg ved, at min Løser lever, over støvet vil en forsvarer stå frem. Når min sønderslidte hud er borte, skal jeg ud fra mit kød skue Gud, hvem jeg skal se på min side; ham skal mine øjne se, ingen fremmed! mine nyrer forgår i mit indre!" (Job 19:23—27)

Spørgsmålet om menneskets evige natur er blevet debatteret både af kristne og ikke-kristne. Jesus Kristus, Guds Søn, gjorde den evige mening med livet klar, da han svarede Martha, søster til Lazarus, med følgende ord: "Jesus siger til hende: Din broder skal opstå. Martha svarer ham: Jeg ved, at han skal opstå i opstandelsen på den yderste dag. Jesus sagde til hende: Jeg er opstandelsen og livet; den, som tror på mig, skal leve, om han end dør .Og enhver, som lever og tror på mig, skal i al evighed ikke dø. Tror du det? Hun svarede ham: Ja, Herre! jeg tror, at du er Kristus, Guds Søn, den, som kommer til verden." (Johs. 11:23—27)

Mennesket er evigt. Han er et barn af Gud. Han blev skabt i Guds billede, og hans pligt er at tjene sin Fader i himlen af hele sit hjerte, sjæl, sind og styrke. Herren lovede de første hellige i denne forvaltning, at "hver sjæl, der aflægger sine synder, kommer til mig, påkalder mit navn og adlyder min røst samt holder mine befalinger, skal se mit ansigt og vide, at jeg er." (L. & P. 93:1)

Hvis vi ikke er evige væsener, ville der ikke være nogen grund til Jesu Kristi mission. Der kunne ikke være noget fald, og der kunne heller ikke være en forløsning. Mennesket ville være evigt fortabt i glemselens mørke.

Vor Herre og Mesters, Jesu Kristi opstandelse var en realitet. Han opstod virkelig af graven. Han kom tilbage til sine disciple og talte med dem. Han bad Thomas strække sin finger ud og se på hans hænder; og at stikke sin finger i hans side. Så bad han indtrængende Thomas om at være troende og ikke vantro. (Se Johannes-Evangeliet, 20. kapitel). Frelseren spiste med sine disciple og gav dem det råd at gå ud og bære vidnesbyrd om, at han var den levende Kristus.

Hvis Jesus levede efter døden, så skal vi også leve. Hvis Han kunne spise, drikke, tale med sine disciple og vise sig for sine kære, så skal vi også gøre det. Alt hvad Jesus gjorde, skal vi gøre. For Han sagde til sine disciple: "Sandelig, sandelig siger jeg eder, den, som tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, han skal gøre endnu større gerninger, thi jeg går til Faderen." (Johs. 14:12)

I vor egen tid har vi levende bevis på, at mennesket vil rejse sig af graven. Profeten Joseph Smith så opstandne væsener, og de betjente ham. Han så Moroni, Johannes Døberen, Peter, Jakob og Johannes, Elias, Moses, Profeten Elias, Jesus Kristus og mange andre hellige profeter, som

alle bar guddommeligt vidnesbyrd til ham om, at mennesket lever og er evigt i sin natur.

Dette er selve det håb, som vor tro drejer sig om. Enhver sidste dages hellig har fået et vidnesbyrd fra Ånden om, at vi er Guds børn og er evige i vor skabelse, og at Han er evig.

Gennem generationer i menneskehedens historie har mænd og kvinder fået knust deres hjerter, brændt deres sjæle i dyb sorg af mangel på forståelse eller på grund af de falske begreber, som har fået tag i menneskenes sjæle angående menneskets evige væsen. Mødre har fået hjertet revet ud af brystet, fordi intet Guds menneske, med præstedømmets sande myndighed, har været i stand til at trøste dem, når børn er blevet lagt i graven.

Vi sidste dages hellige kender ved guddommelig åbenbaring svaret på den tanke, at "mennesket skal atter leve." Mormons Bog erklærer så enkelt, at intet menneske kan tage fejl, at mennesket skal rejse sig fra graven og få del i evigt liv. Alma sagde, at hvert eneste menneske skal blive kaldt frem fra graven og stå foran den store dommer for at blive dømt efter de gerninger han har gjort i kødet. (Alma 12 og 13)

I året 1832 gav Herren Profeten Joseph Smith en åbenbaring, som er blevet kendt som Synet. I denne omfattende beretning sagde Herren, at alle mennesker skal opstå fra de døde. Han udtalte endvidere, at dette var formålet med Jesu Kristi mission, nemlig at bringe mennesket tilbage til Guds nærhed, hvis de blot ville holde Herrens befalinger og vandre på hans stier. (Se Lære og Pagter, 76. afsnit)

Hvis vi skal opstå fra de døde, så skal vi igen forenes med vore kære og vor familie og sammen med dem nyde det evige livs velsignelser. Og Profeten Joseph Smith sagde følgende ord: "Når Frelseren åbenbarer sig, skal vi se ham, som han er. Vi skal se, at han er et menneske som vi. Samme selskabelighed, som findes blandt os her, skal også findes blandt os der, kun med den forskel, at den der er forbundet med evig herlighed, hvilken herlighed vi ikke nyder her." (L. & P. 130:1—2)

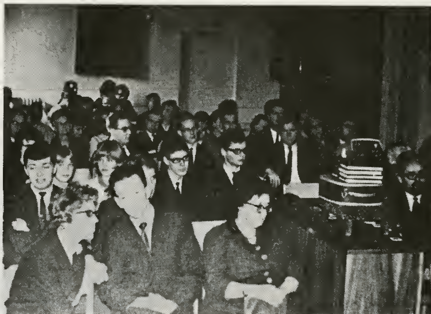
Vi ser derfor, at formålet med den store frelsesplan for de døde er ikke at udføre genealogisk arbejde, således som verden gør det, men at søge efter vore familier. Hvis den samme selskabelighed skal eksistere efter de dødes opstandelse, ville vi ikke være lykkelige, hvis vor familie ikke var forenet i opstandelsen. Det er af denne grund, at vi opmuntrer alle Kirkens medlemmer til at søge efter deres døde, at identificere dem så fuldstændigt som det er muligt, så vi kan besegle vore familier sammen i evig herlighed uden fejl eller fejltagelser.

Gud vor Fader lever, Jesus Kristus, Guds Søn, lever, alle de retfærdige fra Adam til Jesus Kristus er opstandne, og de lever også, og på samme måde skal vi leve og blive oprejst fra de døde for at blive genforenet med vor familie og vore kære, hvis vi har været lydige mod de råd og befalinger, som vi har modtaget, medens vi var i denne dødelige prøvetilstand.

Vi slutter denne måneds genealogiske side med vort svar på kapitlets titel, "Skal mennesket leve igen?" Vi svarer: ja! Vi skal ikke alene leve igen, men vi svarer på samme bekræftende måde, som Mesteren gjorde det, og siger vi skal virkelig aldrig dø.

Vi skal have et tidsrum med adskillelse i det vi kalder døden, men vi skal forenes igen, ånd og legeme, og hvis vi er sande og trofaste, være sammen i et evigt familieforhold gennem hele evigheden.

Kirken Går Fremad

Transmission fra General-konferencen

Hvilken fantastisk oplevelse!

Søndag den 9. april havde de danske søskende det vidunderlige privilegium at høre en direkte transmission fra General-Konferencen i Salt Lake City, gjort mulig gennem vore dages imponerende teknik; via radioen, telefonkabel under Atlanten, Post- og Telegrafvæsenet og Danmarks Radio fik vi profeternes stemmer direkte ind i kirkerne i København, Aarhus, Odense og Esbjerg; alle steder flokkedes søskende og venner i de to timer, fra kl. 14 til 16, hvor begivenheden foregik.

I København var den store sal fyldt til trængsel allerede en halv time før tiden, og ved hjælp af ekstra højttalere kunne »efternølere« følge mødet i den lille sal og i et klasseværelse. Den halve time blev udfyldt med musik og fællessang, og på slaget 14 kom de første toner i højttalerne, i begyndelsen blandet med æterens forskellige stemmer, men pludselig lød Tabernakelkorets vidunderlige toner rent og klart til os fra Salt Lake City, efterfulgt af bøn. Så hørte vi atter Tabernakelkoret, hvorefter den første taler, Præsident *Hugh B. Brown,* en af rådgiverne i Det Første Præsidentskab, blev introduceret. Alle talerne blev gengivet på dansk, efter at vi først havde hørt de enkeltes egne stemmer et øjeblik, og under alle talerne kunne man i baggrunden svagt høre talerne selv, medens ordene på dansk lød højt og tydeligt til os. Samtidig med at vi hørte talerne så vi dem i lysbilleder stå på talerstolen i Tabernaklet, så man virkelig kunne forestille sig, at man selv var tilstede og hørte dem personligt.

Præsident Brown talte om troen og det evige liv, derefter hørte vi atter Tabernakelkoret, og ældste *Gordon B. Hinckley* af De Tolv Apostles Råd »stod på talerstolen«. Han talte om et besøg han havde foretaget til Vietnam, om de unges moral og om Tabernakelkoret og Tabernaklet, som blev bygget i år for 100 år siden.

Efter ældste Hinckleys tale sang Tabernakelkoret »Kom, kom, Guds Folk«, og vi stemte i med. Ældste *Thomas S. Monson* af De Tolv Apostles Råd talte derefter om pionertraditionens ånd og de store trængsler pionererne måtte udholde for deres tros skyld ,og talte også om kriminaliteten og moralen i vore dage. Hvem skal vi tjene?

Efter at Tabernakelkoret havde sunget »Finlandia«, hørte vi som sidste taler ældste *Richard L. Evans* af De Tolv Apostles Råd. Han talte om, at vi skal søge det gode, selv om livet ikke er let, og uden inspiration, guddommelig ledelse og åbenbaring er vi intet; vi skal efterleve Guds råd og befalinger. Han bragte en hyldest til Tabernaklet og dets bygherrer.

Mødet sluttede med, at Tabernakelkoret sang »Battle Hymn of the Republic«, og vi gik hjem med en betagende følelse af den sandhed, at Evangeliet skal høres ud til alle verdenshjørner, således som det er profeteret, og som det i vore dage er muligt på grund af menneskets viden og kundskab, mennesket, Guds store skaberværk.

Mødet blev overværet af ialt 939 søskende og venner i den danske mission, fordelt i de fire byer.

Mødet blev transmitteret over 240 fjernsynsstationer foruden mange radio- og kortbølgestationer over hele verden og blev yderligere oversat til mange andre sprog i Europa. Den danske oversættelse indtaltes i Salt Lake City af Orson B. West, Tagg B. Hundrup, Richard Gregersen og Jørgen W. Schmidt.

M. K.

FESTINORD
1967 - DANMARK

Det har længe været Kirkens ønske at skaffe vore unge al den gode underholdning, som er tilgængelig. Vi føler, at et godt afrundet program styrker vor ungdom.

FESTINORD-programmet for 1967, der skal afholdes i Helsingør, vil blive en af de store oplevelser, som man længe vil mindes. Vi håber at vore forældre og også de unge vil gøre alt hvad der er muligt for at sætte de unge i G.U.F. i stand til at overvære FESTINORD.

»Gensidig uddannelse« er G.U.F.s mål, og vore unge vil både glæde sig i fysisk forstand og udvikle sig åndeligt.

Vi er sikre på, at hvis I ikke kommer til FESTINORD 1967, vil I berøve jer selv en rig oplevelse. Broder og søster Ringheim og deres mange komiteer har planlagt et fortrinligt program for jer.

Missionspræsidentskabet.

DÅB:

Frederikshavn: 3. december 1966:

Erik Holm Larsen, døbt af broder Jens Holm Larsen, håndspålæggelse ved ældste James B. Adams.

Karen Sørine Valborg Larsen, døbt af broder Jens Holm Larsen, håndspålæggelse ved ældste Harry Larsen.

Esbjerg: 3. marts:

Inge Karin Reinhardt, døbt af ældste Daryl Sondrup, håndspålæggelse ved broder Arne Pedersen.

Poul Hansen Vilbæk, døbt af ældste Eldon Curtis Duncan, håndspålæggelse ved broder Karl Blohm.

Odense: 4. marts:

Anna Birgit Andersen, døbt af broder Poul Andersen, håndspålæggelse ved broder Svend Erik Irvold.

Aarhus: 4. marts:

Willi Bloch Johansen, døbt af broder Ernst Christensen, håndspålæggelse ved ældste Ray Don Nelson.

Kirsten Johansen, døbt af ældste Orson H. Dietz, håndspålæggelse ved broder Jens Lind Jensen.

Nordsjælland Gren: 4. marts:

Vita Rigmor Møller Jakobsen, døbt af broder Arne Johannes Jakobsen, håndspålæggelse ved samme.

Bjarne Lund Jakobsen, døbt af broder Arne Johannes Jakobsen, håndspålæggelse ved samme.

Ole Birk Jakobsen, døbt af broder Arne Johannes Jakobsen, håndspålæggelse ved samme.

København Nordre Gren: 4. marts:

Erna Grethe Nordby Larsen, døbt af broder Ejvind Nordby Larsen, håndspålæggelse ved samme.

København Gren: 21. marts:

Thyra Marie Martine Pettersson, døbt af ældste Flemming Fano, håndspålæggelse ved ældste Ross C. Brown.

ORDINATIONER:

Frederikshavn: 15. januar:

Arne Holm Larsen ordineret til diakon af broder Jens Holm Larsen.

Vejle: 19. februar:

Anker Madsen ordineret til præst af broder Knud Bent Andersen.

København Nordre Gren: 26. februar:

Jeff Peter Lindén ordineret til lærer af broder Benny Lindén.

5. marts:

Dan Sparvath Auerbach ordineret til præst af broder Egon Otto Auerbach.

19. marts:

Marius Thomas Thomsen ordineret til præst af broder Hans Billeskov Jansen.

Nordsjælland Gren: 21. februar:

Kaj Niels Hjarup Andersen ordineret til diakon af broder Poul Andersen.

Missionærankomster:

Følgende missionærer er ankommet til den danske mission:

14. marts:

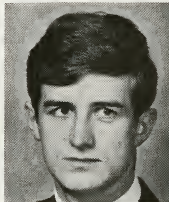
Mary Olsen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde på missionskontoret.

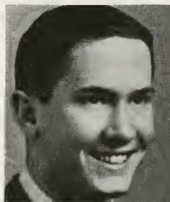
28. marts:

Niels Erik Valentiner fra Arcadia, California, beskikket til at arbejde i Aabyhøj.

Larry R. Jacobs fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde I Tåstrup.

Missionærafløsninger:

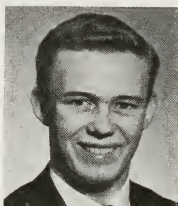
Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres mission:

20. marts:

Roger Sybrowsky fra Castro Valley, California, efter sidst at have arbejdet som assistent til missionspræsidenten.

30. marts:

Larry Nielsen fra Murray, Utah, efter sidst at have arbejdet i Søborg.

Tab og vind med samme sind

Sand sportsånd viser sig i nederlagets time.

Der er to tilfælde, hvor man må lære at holde munden lukket – det ene er, når man taber, og det andet når man vinder.

Mange har viljen til at vinde den dag, slaget skal stå, men få har viljen til at forberede sejren.

En verdensmester behøver ikke at have vundet alle sine kampe, men han må have sejret over lysten til at give op.

(Citater fra *A Small MIA*)

VELSIGNELSER:

København Gren: 5. marts:

Arnt Kasper Valgrens og Ellen Elisabeth Pedersen Valgrens datter, **Henriette Elisabeth Valgren,** velsignet af ældste Mark Wendelboe.

Gert Oliver Torp Roesens og Paula Lilian Grønquist Roesens datter **Gitte Anni Roesen,** velsignet af sin fader.

Esbjerg: 5. marts:

Arne Pedersens og Elisabeth Emilie Rohde Pedersens søn, **Torben Pedersen,** velsignet af sin fader.

FØDSELSDAGE

Vi siger i denne måned til lykke til følgende søskende:

København Gren:

Einar Aage Petersen, Skotterupgade 11, 60 år den 3. juni.

Betty Marie Pedersen, Gennemløbet 3, 70 år den 14. juni.

Andrea Christina Knock, Refsnæsgade 52, 75 år den 16. juni.

Axel Emil Christensen, Henrik Ibsensvej 38, 70 år den 23. juni.

København Nordre Gren:

Aksel K. Andersen, Møllemarken 10, 75 år den 4. juni.

Agnes Rigmor Larsen, Oldermandsvej 31, 75 år den 11. juni.

Odense:

Carl Waldemar Nielsen. 70 år den 27. juni.

Ringsted:

Anna Hansigne Christiansen, 70 år den 6. juni.

Aarhus:

Carla Kirstine Normand, 80 år den 12. juni.

Randers:

Jens Andreas Levinsen Nielsen, 90 år den 13. juni.

Frederikshavn:

Kristine Marie Katrine Thomsen, 85 år den 30. juni.

Missionærforflyttelser:

17. marts:

Leland Chapman fra Birkerød til Valby.

Alfred Nielsen fra Valby til Birkerød.

1. april:

Jerold Bryars fra Helsingør til Tåstrup.

Glen Bywater fra Aabyhøj til Helsingør.

Brian Clark fra Missionskontoret til Hvidovre.

Terry Williams fra Herning til Søborg.

Kerry Allen fra Silkeborg til Herning.

Kurt Larsen fra Glostrup til Silkeborg.

John DeHart fra Svendborg til Glostrup.

Woodrow Rasmussen fra Aalborg til Svendborg.

Steven Middlemas fra Hvidovre til Aalborg.

Mark Wendelboe fra Roskilde til Amager.

Earl Erskine fra Amager til Roskilde.

Meddelelser fra templet i Schweiz

Endowment-sessioner finder sted hver lørdag i følgende rækkefølge:

1. lørdag	tysk	kl. 7.30
	fransk	kl. 13.30
2. lørdag	tysk	kl. 7.30
	tysk	kl. 13.30
3. lørdag	engelsk	kl. 7.30
	tysk	kl. 13.30
4. lørdag	tysk	kl. 7.30
	tysk	kl. 13.30
5. lørdag	Sessioner for Præstedømmet på forskellige sprog, efter tilmelding. Kun for søskende, som i forvejen har fået deres endowment.	

Desuden er der hver **fredag aften forud for den 3. lørdag** en **engelsk** session. Adgang til templet mellem kl. 17.30 og 18.15.

Oversigt over sessionerne i 1967:
19.–22. juni – hollandsk
4.– 7. juli – dansk
10.–13. juli – svensk
17. juli–3. aug. – tysk
(undtagen fredage)
7.–10. aug. – fransk
14.–17. aug. – svensk
21.–24. aug. – finsk
28.–31. aug. – dansk
8. sept. – tysk
11. sept.–6. okt. – Templet lukket
9.–26. okt. – tysk

DET ENE SKAL PASSES OG DET ANDET MÅ IKKE FORSØMMES. **GENEALOGISK EFTERFORSKNING** OG **TEMPELARBEJDE** HØRER SAMMEN!

Angående tempelrejsen!

Om en måneds tid rejser danske søskende endnu engang til Templet for at udføre arbejde for sig selv og for de døde. Er det ikke vidunderligt, at vi har lejlighed til og mulighed for at kunne udføre dette arbejde, som af Profeten Joseph Smith betegnes som det vigtigste arbejde og den største pligt vi har i dette liv!

Et hold søskende rejser samlet med toget til Schweiz, medens andre selv kører, men alle mødes i templet *tirsdag den 4. juli* kl. 7 om morgenen. Husk tempelanbefalingen! Den skal *altid* medbringes, idet man ikke vil kunne komme ind i templet uden at vise den *hver* gang. Af hensyn til FESTINORD, som afholdes i Danmark fra 29. juni til og med 2. juli, og som bevirker, at mange søskende ikke kan nå at være i Schweiz mandag morgen den 3. juli, begynder vi først om tirsdagen i templet i stedet for som ellers om mandagen. Til gengæld går vi også igennem templet fredag den 7. juli. Den udflugt vi ellers plejer at have om fredagen, vil på denne tur foregå om mandagen i stedet for.

De søskende, som rejser samlet med toget, tager fra København lørdag den 1. juli og er i Zollikofen i Schweiz søndag morgen ved 9-tiden. Vi overværer søndagsskolen i grensbygningen ved siden af templet, og der vil være en klasse for de danske søskende, hvor de vil få nogle praktiske instruktioner om tempelarbejdet osv. Det er af stor betydning, at især de søskende, som ikke før har været i templet, overværer denne klasse. Da det er fastesøndag, vil vi også overvære fastemødet i Zollikofen.

Vi vil blive privat indkvarteret i Zollikofen. Dette vil koste 7–8 schw. Frcs. pr. nat pro persona, incl. morgenmad.

Søskende, som selv sørger for befordring, men gerne vil indkvarteres i Zollikofen, bedes *omgående* skrive til Missionskontoret herom. Brevet bedes mærket *Tempelrejse*.

Husk i god tid at sørge for *pas* og *tempelanbefaling!*

For at kunne få en tempelanbefaling er følgende betingelser nødvendige, foruden at man selvfølgelig skal være værdig og overholde Kirkens standarder:

Man skal have været medlem af Kirken i *mindst 1 år.*

Brødrene skal være ordineret til *ældster.*

Søstre, som ikke er gift, skal være 27 år, før de kan komme i templet.

Søstre, hvis mænd ikke er medlemmer, kan ikke komme i templet.

Søstre, hvis mænd er medlemmer, men ikke ønsker eller ikke er værdige til at komme i templet, skal have skriftlig tilladelse fra deres mænd.

Søskende, som er skilt, skal have en særlig samtale med deres grenspræsident for at der kan tages stilling til tempelanbefalingen.

Børn over 8 år skal have deres egen tempelanbefaling.

Tempelanbefaling udstedes af *grenspræsidenten,* men desuden skal man have en samtale med *missionspræsidenten.*

Familier eller ægtepar, som skal i templet for første gang, skal medbringe et *familieskema,* nøjagtigt udfyldt, helst på maskine eller i hvert fald med tydelige blokbogstaver, med mand, hustru og *samtlige* børn, enten disse børn rejser med til templet eller ej. For *adoptivbørn* skal medbringes officielt adoptionsbevis, da de ellers ikke kan blive beseglet til adoptivforældrene. Alle børn på et skema skal have samme forældre, dvs. at børn fra eventuelt tidligere ægteskaber skal opføres på skema for sig selv med deres virkelige forældre.

NB: Gå allerede nu i gang med det genealogiske arbejde, hvis De ønsker at gøre tempelarbejde for Deres afdøde slægtninge til næste år! Det sker hvert år, at søskende i sidste øjeblik, det vil sige en eller to måneder før afrejsen, sender skemaer ind, som de ønsker skal behandles ekspres i Amerika. Man må ikke regne med, at sådanne skemaer vil kunne blive færdige i rette tid. Altså, send skemaer ind i *god* tid, og husk altid at skrive på skemaerne, eller vedlæg en seddel, om De selv ønsker at gøre tempelarbejdet og hvornår De rejser til templet.

VI ØNSKER ALLE SØSKENDE, SOM REJSER TIL SCHWEIZ, EN GOD REJSE OG EN DEJLIG TID I TEMPLET!

»Hvad intet øje har set og intet øre har hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, har Herren åbenbaret for dem, der elsker Gud.«

Således siger Profeten Esajas, og, kære søskende, kan vi ikke være enige om, at denne profeti er blevet opfyldt til punkt og prikke for de medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, der nyder det store privilegium at kunne gå gennem Herrens Tempel? Hvilke forunderlige ting bliver ikke klarlagt for os i Templet! Hvor mange ubesvarede spørgsmål vedrørende Gud og Hans store skaberværk får vi ikke svar på!

Derfor må vi forstå, at det er en absolut nødvendighed, at vi lyder vor Profets tilskyndelse, at gå til Herrens Tempel.

Derfor, brødre og søstre, »Bring jert hus i orden«, således at I er værdige til at få en tempelanbefaling, hvilket vil sige, at I skal efterleve Guds bud og befalinger, opretholde Generalautoriteterne og Kirkens andre ledere samt betale en ærlig tiende.

Husk altid på, at kan vi ikke efterleve en celestial lov her på jorden, kan vi heller ikke efterleve den på den anden side.

Må Herren velsigne os således, at vi altid kan møde vor Frelser med en god samvittighed, jeg beder i Jesu Kristi navn.

Benny Lindén,
Missionspræsidentskabet

TEMPELVIELSER

(Her anføres kun beseglinger af ægtepar, som umiddelbart før er blevet borgerligt viet):

23. marts: *Rolf R. Metzner – Gisela Katharina Dieter,* Stuttgart Stav.
28. marts: *Freddie D. Christensen – Ingegerd B. Finsson,* Danmark /Sverige.
28. marts: *Klaus G. Genge – Olga Frühauf,* Østrigske Mission.
30. marts: *Hans Koller – Margit Weckesser,* Vesttyske Mission.

Søskende i den danske mission siger specielt hjertelig til lykke til broder Freddie Christensen og hans hustru!

»Hvis vi holder os til sandheden og lever således, at vi er værdige til den himmelske herlighed, vil vi altid arbejde mere for dem, der er døde uden Evangeliet, de oprigtige, ærbare, sandhedselskende, dydige og rene. Snart vil det blive sagt til os: Gå og lad jer døbe og udfør forordningerne for dem, og fædrenes hjerter vil vende sig til de fædre, som i hundreder af år har hvilet i deres grave, og de vil sikre dem det evige liv. Dette må ske, for at Herren ikke skal komme og slå jorden med band.«

Brigham Young (Discourses, p. 619).

Guds love er livsvigtige

Jesus Kristus er en realitet, og det er hans love også. Hvis vi skal følge ham, kan vi så undslippe fra at adlyde hans love?

Vi har bestandigt forskellige valg at træffe. Således har det altid været.

Josua sagde: "Vælg denne dag, hvem du vil tjene."

Esajas lærte sine folk at vælge det gode og afvise det onde.

"Maria har valgt den gode del," sagde Frelseren, og understregede atter valget.

"Hvad skal jeg vælge?" spurgte Paulus.

Hver eneste af os træffer valg hver dag. Men vælger vi altid med Gud i tankerne? og lader vi vort forhold til ham og hans befalinger blive en faktor i vort valg?

Mange mennesker accepterer evangeliet psykologisk, men troen når aldrig deres hjerter. De glæder sig over religionens etik og Kirkens agtværdighed, men kender kun lidet eller intet til sjælens dybder.

Hvis vi skulle stille alle principper op mod hinanden to og to, hvilket ville vi så vælge? Ville det gøre vort valg lettere eller sværere, hvis de indbefattede Vor Herre?

Lad os nævne blot nogle få af de problemer, som vi møder.

Kristus siger: "Du må ikke stjæle." Men gør vi da nogensinde det? i vort arbejde, i vor tale, i ethvert af vore daglige gøremål? Hvis vi stjæler, hvor kristne er vi da?

Han siger også: "Du må ikke lyve, eller bære falsk vidnesbyrd." Men adlyder vi altid dette påbud? Er vi ikke tilbøjelige til at fordreje, til at "styre" sandheden lidt til vor egen fordel? Kan vi være så ondskabsfulde at plette en andens navn? Lyver vi nogensinde for at hemmeligholde en anden uærlig handling? Er vi da for Kristus eller imod ham?

Frelseren lærer os: "Du skal ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant." (L. & P. 59:6)

Kristus siger angående sabbaten: "Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag. Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt. Og på denne dag skal du ikke gøre andet end tilberede din mad i hjertets oprigtighed, så din faste må være fuldkommen, eller med andre ord, at din glæde må være fuldkommen." (L. & P. 59)

Er vi tilbøjelige til at sige, at denne lov er for streng? Forsøger vi at "udvande" den? Eller har vi mod til at overholde sabbaten, som åbenbaringen byder? Atter, på hvis side står vi? Er vi for Herrens sabbat eller for menneskenes fortolkning af den?

Herren lærer os tiendeloven. Holder vi den af hele vort hjerte? Hvis vi ikke gør det, kan vi passende spørge, hvorvidt vi virkelig står på hans side eller ej. Eller prøver vi på at tjene både Gud og mammon? Noget, som Herren sagde, er umuligt.

Og med hensyn til visdomsordet, hvor står vi da?

Det var Herren selv, som gav denne lov. Det var ikke et produkt af Joseph Smith's tanker. Det var en åbenbaring, der understregede Herrens ord og vilje. Er vi for hans ord og vilje? Eller er vi i opposition dertil? Og hvis vi er i opposition, lad os da spørge os selv, om vi virkelig ønsker at gå imod både Herrens ord og Herrens vilje. Er det en holdbar situation at stille os selv i?

Vi træffer allesammen mange valg, men når vi gør det, kan vi så ignorere Herrens værk?

Det er gavnligt at erindre, at Frelseren lærte os, at den, som ikke er for ham, er imod ham, og den, som ikke samler, han spreder.

Herrens vej er både lige og smal. Der kommer kun vanskeligheder ud af at smutte over stregen ind i den ondes område. Gud regner med kendsgerninger, for han er selv virkelig, og det er hans love også.